

FRENK LARAMI

DOK HOLIDEJ

BROJ 436 · CENA 60,00 DIN

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

Nemačka 1,90 €
Švajcarska 2,60 CHF
Austrija 1,70 €
Holandija 2,00 €
Belgija 2,00 €
BIH 1,80 KM
Makedonija 45,00 DEN
Crna Gora 0,75 €
Hrvatska 10 KN
Slovenija 1,25 €
1. oktobar 2010.

KRALJ STRELACA

★ **DOK HOLIDEJ** ★

436

Frenk Larami

KRALJ STRELACA

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Dok Holidej

Broj 436

Direktor

Vladimir Novaković

Odgovorni urednik

Viktorija Draginčić

Naslov originala

Frank Laramy

PULVERRAUCH ABILEN

Recenzija i adaptacija

Milica Jovanov – Banić

Likovna obrada naslovne strane

Branislav Kerac

Tehnički urednik

Franjo Varga

Štampa: 22. IX 2010.

Tržište: 1. X 2010.

CIP– Каталогизacija y публикацији
Библиотека Матице српске, Нови Сад

82– 31 (5)

DOK Holidej / odgovorni urednik Viktorija
Draginčić. – 1972, br. 1 – . – Novi Sad: Marketprint,
1972– , – 21 cm. (Edicija vestern romana)

Mesečno.

ISSN 0353– 0000

COBISS. SR– ID 61129986

Izdaje: MARKETPRINT (Novi Sad, 21102 p. fah 20)

Štampa: DOO MAGYAR SZÓ – Kft. OJ Štamparija FORUM, Novi Sad, Vojvode Mišića 1.

Generalni distributer: GLOBAL PRESS d.o.o. Beograd

Direktor: Vladimir Novaković. Odgovorni urednik: Viktorija Draginčić

Naslov originala: Frank Laramy – PULVERRAUCH ABILEN

Copyright: MAP. Recenzija i adaptacija: Milica Jovanov – Banić

Sva prava se zadržavaju, uključujući i pravo na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji način.

Tog aprilskog popodneva nebo je bilo mutno i prekriveno tamnim oblacima, sasvim neuobičajeno za ovo doba godine, jer je proleće odavno stiglo. Ali to je bilo samo formalno. Najlepše godišnje doba kao da je oklevalo da stvarno zakorači u pešćane stepe i prostrane prerije.

Bilo je prilično sveže, a bufalo trava na pašnjacima siva i isprana, slična oblacima. I goveda su stajala ili mrzovoljno pasla, a kauboji su sedeli na konjima, glava uvučenih u ramena. Nezainteresovanim pogledom ispratili su četvoricu jahača koji su prošli pored njih jašući prema gradu. Na čelu im je bio Kas Hoster, bandit koji se nedavno proglasio trgovcem stoke. Niko nije znao kako je došao do malog krda goveda koje je nedavno prodao u Topeki. Ali, jahači su imali džepove pune dolara što je za njihovog vođu bilo najvažnije.

Inače, Hoster je bio visok i koščat četrdesetogodišnjak grubog lica una-kaženog velikim crvenim ožiljkom koji se protezao od desnog oka pa sve do same brade. Dobio ga je pre nekoliko godina kada ga je dokačio jedan Sijuks Indijanac i veoma teško

ranio uspevajući tako da spasi svoj život.

Ostala trojica, Kampel, Bentli i Džekson na neki način su ličili na svoga gazdu. Bili su to surovi razbojnici grubih lica i snažnih pesnica. Čutke su sledili Hostera sa kojim su već dugo jahali, stalno na onoj, suprotnoj strani zakona.

Kada su stigli do prvih gradskih kuća, Kas Hoster se okrenuo u sedlu.

– Šta mislite, momci? Ovde bi mogli da ostanemo neko vreme i malo predahnemo.

– To ti je dobra zamisao, Kas – odvratio je Gordon Bentli. – Dugo smo gutali prašinu i krajnje je vreme da je speremo viskijem.

– Tako će i biti! Postavićemo Abilenu na glavu!

– Baš to! – složio se Pat Džekson, odeven kao Meksikanac iako se rodio i odrastao u Americi, od oca španskog doseljenika i majke Indijanke. Bio je to najsuroviji čovek u bandi, hladnokrvni ubica čiji noževi su retko kada promašili. Cilj.

Treći Hosterov pajtaš bio je Kris Kampel, pravi div od čoveka, snagator i poslušni izvršilac gazdinih naređenja, gorostas kome razmišljanje

nije bilo jača strana. Imao je tup izraz lica i neprestano se smeškao tako da sagovornik nije znao da li ga uopšte razume.

Grupa je ćutke ujahala u grad u kome je uvek bilo burno, a puškara nije smatrano kao uobičajena pojava. Mnogi žestoki tipovi završavali su život ovde, lica zagnjurenog u prašinu na glavnoj ulici, a svoj večni mir nalazili na groblju pored reke.

Niko od ljudi koji su se našli na ulici nije ni slutio da će im dolazak ove četvorice sasvim izmeniti život.

* * *

Daglas Mejton je tek četiri meseca bio maršal u Abileni. Čim je počeo da obavlja svoju dužnost shvatio je svu težinu šerifskog posla praćenu neprestanim opasnostima. Srebrna šerifska zvezda postala mu je teška kao olovo, ali nije odustajao. Dao je sebi u zadatak da u gradu zavede red, ali se već počeo pitati da li je tako nešto uopšte moguće.

Inače, Mejton je bio mlad, snažan čovek srednjeg rasta, smeđe kose i muževnog lica. Nije imao pomoćnika što mu je umnogome otežavalo situaciju, ali se nije žalio. Sada je stajao pored prozora svoje kancelarije i posmatrao kišu koja je ravnomerno padala već satima i natapala sve: ulice, kuće, bašte, pašnjake. Bila je to kiša koja obeshrabruje i često rastužuje

ljude, a onda ih tera da se prepuste sudbini.

Naravno, i on je video četvoricu jahača kako nailaze i zaustavljaju se pred „Metropolitan” salunom, najuređenijim, ali i najogloglašenijim salunom u gradu. Sa prozora svoje kancelarije pridošlice je posmatrao i advokat Moris koji je pre nekoliko godina došao u Abilenu. Bio je to pedesetogodišnjak tamne, guste kose i crnih brkova, veoma vitalan i okretan tako. Prošle godine je prešao pedesetu, ali mu niko ne bi dao više od četrdeset. Kao iskusan pravnik, mogao je da otvori kancelariju bilo gde na Istoku i dobro zarađuje. Međutim, ovaj hrabar i inteligentan čovek izabrao je Zapad smatrajući da će svojim radom i znanjem uspeti da doprinese civilizaciji ovih krajeva u kojima je tek trebalo uspostaviti red i zakon.

* * *

Kas Hoster je kliznuo iz sedla i pakosno se iscerio. Izvukao je iz futrole kolt kalibra „44” i uperio ga u pomična vrata saluna.

– Treba na naš način da se najavimo, momci! – uzviknuo je i povukao obarač. Odjeknula su četiri hica koja su smrskala stakla na vratima oplepljena šarenim trakama.

– Zaboravio si lampu, gazda! – dobacio je Pat Džekson, a onda i sam izvukao revolver.

Istoga trenutka lampa koja je visila na tremu ispred vrata sa treskom je pala na drveni pod.

– Šta će nam svetlost? – povikao je Džekson ironično.

– U pravu si, drugar! – dodao je Bentli. – Svetlost ne ide uz poslove, zar ne? Mi najbolje „operišemo” pod okriljem noći.

Svi su se nasmejali i lagano ušli u salun. Niko nije primetio maršala koji je zabrinutog lica upravo zatvorio vrata kancelarije i pošao prema „Metropolitenu”. Šta se sada opet dešava, zapitao se. Iznenada se setio oca i upitao se nije pogrešio što nije poslušao njegov savet i ostao na malom porodičnom imanju u Misuriju. Ali, on nije hteo jednoličan i miran život, već uzbuđenja i izazove. Izgleda da ih je sada imao i previše.

Lagano je prelazio ulicu kada je začuo poznati glas iza leđa.

– Dobar dan, maršale! – pozdravio ga je advokat Moris. – Izgleda opet neka gužva? Prokletstvo, pa tome kao da nema kraja! Sačekajte trenutak, idem sa vama.

– Neka, Morise, sam ću. Konačno, to je moj zadatak, zar ne? Ipak, hvala vam što se interesujete.

– Nije to samo vaš zadatak, maršale. U pitanju je mir u gradu, a mi, građani, dužni smo da vam pomognemo ako je potrebno.

– Da svi misle kao vi, uskoro u Sjedinjenim Državama uopšte ne bi bilo razbojnika, mister.

To je bila istina koju je i sam advokat znao. Ljudi spremnih da učine nešto za opše dobro bilo je veoma malo. No, o tome sada nije vredelo govoriti.

– Da li ste ranije videli te momke u gradu, maršale? – upitao je.

Čuvar zakona je odmahnuo glavom.

– To sam ja vas hteo da pitam. Ovde ste već nekih pet – šest godina, pa možda možete da se setite.

Advokat odmahnu glavom.

– Ne, ni ja ih ne poznajem

– Za sada su u pitanju samo staklo od vrata i jedna lampa... – procedio je Mejton kroz zube. – Ali ko zna šta će biti dalje. Uostalom, tako uvek i počinje. Tobože naivno i bezazleno da bi se pretvorilo u nešto mnogo ozbiljnije.

Njih dvojica su još neko vreme stajali na tremu i tiho razgovarali. Unutra je sve bilo mirno, a kiša je ravnomerno dobovala po drvenom krovu. Onda je Moris počeo da priča maršalu kako je krajem prošle godine bio u Bostonu gde je Dok Holidej nekada imao zubarsku ordinaciju. Naravno, mračna slava nekadašnjeg cenjenog zubnog lekara vratila se na Istok. Građani Bostona nisu mogli da veruju da se „njihov” Holidej preobratio i postao jedan od najčuvenijih kockara i strelaca Divljeg zapada. Čitali su

novinske članke u kojima se preterivao i preuveličavao svaki Holidejev doživljaj i neprestano se pitali šta je jednog uglednog lekara i čoveka cenjenog u društvu nateralo da se odmetne u divljinu...

Samo jednom čoveku bila je poznata istina, ali on nikada nije govorio o tome. Doktor Elridž je znao da je Dokova bolest razlog odlaska i napuštanja starog života. No, to je bila tajna koju je ljubomorno čuvao. Samo se nadao da će razlozi zbog kojih je preporučeno Holideju da ode na Zapad gde je vazduh suv i nezagađen biti dovoljni da mu spasu život. Naravno, Dok nikada nije pričao o tome što je još više uticalo na ispredanje raznih priča koje su vremenom dobile neverovatne razmere.

– Ne znam da li je istina sve što se o njemu govori – konstatovao je Moris, jer sećanje na Džordžijanca u Abileni još nije izbledelo. – Ljudi po salunima preteruju, a često i sami izmišljaju.

– Ni ja ne verujem sve – složio se maršal – ali znam samo jedno. Gde god da se pojavi, zamiriše barut i nekoga odnesu na groblje. I sama ta činjenica dovoljna nam je da ga što je moguće pre izbacimo iz naših gradova.

Lice iskusnog advokata kazivalo je da on baš i nije ubeđen u to.

– A šta je sa ovim momcima u salunu? – upitao je. – Zar oni ne donose

barutni dim? Zar njihovi meci ne zvižde našim ulicama?

– Naravno, u pravu ste – složio se Mejton. – Idem unutra.

– Ja ću doći za vama.

* * *

„Metropoliten” salun bio je najveći u Abileni i jedini lokal u kome se nalazio muzički automat. Osim toga, kod kauboja i razbojnika salun je bio na glasu zbog toga što je imao improvizovanu pozornicu na kojoj bi četiri „dame” u mrežastim čarapama svako veče plesale uz muziku i zabavljale prisutne.

U ono vreme to je smatrano kao veoma značajno, jer je u državama Srednjeg zapada bilo malo žena, naročito onih raspoloženih da sede za stolovima sa muškarcima koji mirišu na štale, barut, neuštavljenu kožu, jevtin duvan ili viski, sa ljudima koji ne umeju dobro da se izražavaju i koji higijenu shvataju sasvim uslovno.

Najčudnije je bilo što su se i sinovi bogatih rančera ponekad ženili ovakvim ženama, jer drugih jednostavno nije bilo. Ne treba ni isticati da je u prepunim salunima ove vrste noću vladao pravi pakao. Bilo je pesme, muzike, kockanja i ne retko pucnjave, a krčmari su uzimali kaubojima s mukom zarađeni novac i tako se za kratko vreme bogatili.

Vlasnik „Metropolitena” Bob Halverson sigurno je požalio što još

pre nekoliko meseci nije prodao salun kao što je nameravao. On je već punu deceniju živeo u Abileni i tako se obogatio da je mogao da kupi pola grada. Nekoliko milja severno imao je najveći ranč u pokrajini i proteklog meseca je već nekoliko puta požalio što se nije povukao i posvetio drugim stvarima.

Inače, lokal mu je bio lepo uređen: zidovi ukrašeni ogledalima, kristalni lusteri, a pored prozora sofe presvučene crvenim plišem. Ipak, tu se se skupljali najveći banditi i probisveti.

Čim je ušao, Kas Hoster je pomislio da će krčmar pokušati da ga izbaciz lokala. No, iskusnom Halversonu tako nešto nije palo na pamet. Jer, lampa i staklo na vratima već su bili izgubljeni, pa nije bilo smisla da tako nešto traži od gostiju. Ali, ako ih ljubazno posluži, postoji šansa da sve dobro naplati i nadoknadi trošak.

Međutim, ovoga puta se prevario u računu.

Široko se osmehnuo četvorici razbojnika koji su prilazili šanku.

– Dakle, gospodo, još od podneva ste raspoloženi za šalu.

Pošto ovako nešto nisu očekivali, lupeži nisu znali šta da odgovore.

– Viski! – dobacio je Hoster grubo.

Već sledećeg trenutka flaša je bila na šanku. Sva četvorica su ćutke počeli da sipaju i za manje od desetak minuta, flaša je bila prazna.

– Mnogo fini lokal – primetio je Pat Džekson.

Hoster je pripalio cigaretu i zapaljeno palidrvce namerno bacio na pod. Posmatrao je zidove prekrivene ogledalima i mali podijum.

– Hm... pitam se da li tamo sveštenik drži propoved – dobacio je ironično. Bio je nervozan i razmišljao je da li da se večeras odmori, ili pak sačeka predstavu i dobro se provede. Iako je dosta popio, znao je da moraju biti oprezni, jer je u ovim krajevima kradljivcima stoke sledovao konopac. Nije mu bilo prijatno kada su prošli pored kancelarije čuvara zakona. Zato je nezadovoljno promrmljao: – Hm... nisam znao da u ovom glupim gradu postoji i maršal.

– Izgleda da je on neophodan, mister – dobacio je Mejton koji je upravo ušao.

Pat Džekson se iscerio.

– Časti ga jednim viskijem, gazda. Mislim da više ne bi mogao da podnese.

– Kada smo već kod viskija – nastavio je Mejton mirno – mislim da bi trebali da platite račun.

Kas Hoster ga ošinu besnim pogledom.

– Kako bi bilo da se izgubiš, burazeru? Ne volim ljude koji su previše samouvereni.

Mejton je prišao bliže spustivši ruku na dršku kolta.

– Sa mnom morate razgovarati drugačijim tonom.

U razgovor se umešao krčmar kako bi smirio situaciju.

– Ovi ljudi su moji prijatelji, maršale. Svaki put kada dođu smisle neku novu šalu. Sada je to bio fenjer na vratima.

– To vi nazivate šalom?

– Da, zašto ne? Lampa je moja i ne vidim što bi vas to pogađalo.

Mejton se namršti.

– Ali, pucalo se na ulici, a ona pripada svima.

Hoster se okrete prema njemu i drsko dobaci.

– Mislim da je vreme da začepite gubicu i izgubite se odavde!

No, maršal se nije dao.

– Ako neko treba tako nešto da uradi onda ste to vi. Sigurno znate da kao maršal imam pravo da vas isteram iz grada. I budite srećni što neću da vas uhapsim. Hm... mogao bih da proverim da li se neki šerif ne interesuje za vas i vaše prijatelje.

– To nisi smeo da kažeš! – ciknu Hoster ljutito. – Samo to ne!

Mejton je pokušao da potegne. No, pre nego što je uspeo da izvadi oružje, cevi četiri revolvera bile su mu uperene u grudi.

Naravno, zastao je i hladno odmerio svu četvoricu.

– Vi sigurno znate šta to za vas znači – kazao je tiho. – Suprotstavili ste se zakonu...

U tom trenutku advokat Moris pojavio se na ulazu. Ne oklevajući ni časa, banditi su svoje koltove uperili u njega i odmah ih obojicu razoružali. Oprezni u svim situacijama, odmah su shvatili da je u pitanju čovek koji je došao da pomogne šerifu.

– Sada me dobro slušajte! – obratio im se Hoster nadmenim glasom. – Sa Kasom Hosterom nema šale! Kada budemo osvojili ovaj grad u njemu će biti samo jedan maršal, a to sam ja! – dodao je, a zatim strgnuo zvezdu sa Mejtonovih grudi otkinuvši pritom i komad tkanine. Zatim ju je, kao da se ništa nije desio, hladnokrvno prikacio na rever svog kaputa.

Iako se nalazio pred cevima revolvera, maršal nije hteo da odustane. Škrgućući zubima ljutito se bacio na Hostera i srušio ga na zemlju.

Nastala je neopisiva gužva. Udarci pesnica, vika, pa čak i nekoliko pucnjeva. Kao što je počelo, tako je iznenada i prestalo. Hoster je ljutito ustao sa poda i pogledao onesvešćenog maršala.

– Ja sam ga sredio, šefe – rekao je Kris Kampel. – Drškom u glavu i... zaspao je.

– Prokletstvo! – uzviknuo je Hoster. – Nisam želeo pucnje! – dodao je besno.

Naravno, niko nije smeo da mu se suprotstavi. Trojica bandita sada su stajali pognutih glava i ćutali.

I zaista, pucnji su se čuli u celom gradu, ali bez obzira na to ljudi nisu smeli da izađu iz svojih kuća. Više su voleli sigurnost doma i... ono što se moglo videti kroz prozore. Ali nisu mogli da vide mnogo; samo advokata Morisa koji se skotrljao sa trema i sada ležao u kaljuzi. I gotovo svi su mislili da je sam kriv zbog toga. Zašto se mešao u stvari koje ga se ne tiču?

Naravno, građani nisu shvatali da se ono što se pre nekoliko trenutaka dogodilo u „Metropoliten” salunu tiče svih njih. Advokat je bio jedan od malobrojnih koji su mislili drugačije, ali on nije nosio revolver.

Za to vreme, doktor Halvers je napustio kuću i prešao na suprotnu stranu ulice. Zastao je pored advokata, bez razmišljanja kleknuo i okrenuo ga na leđa. Pošto ga je na brzinu pregledao, sa olakšanjem je odahnuo svačivši da je advokat samo onesvešćen. Pogledom je potražio pomoć, ali nje nije bilo niotkuda. Znao je da se ljudi boje i pomalo bio ljut zbog toga. Zato je napregao svu snagu i uspevši da podigne Morisa, lagano, korak po korak, odneo ga sve do kuće. Srećom, advokat se osvestio čim ga je položio na ležaj i poprskao mu lice hladnom vodom.

– Doktore, vi ste? Sve je u redu?

– Hvala bogu, jeste, mister Morise. Bili ste onesvešćeni, ali ste se povratili.

– Odlično, doktore. Hajedemo onda u kancelariju. Trebaće mi neko jako piće, a nadam se i vama.

Malo kasnije lekar je prihvatio čašu viskija i popio „dobar” gutljaj. No, kada je prišao prozoru, uplašeno se trgao.

– Oh, šta li se ovo dešava? Koga preko ulice nose u šerifovu kancelariju...?

I Moris je došao do prozora odakle se lepo moglo videti kako trojica bandita praćena Hosterom prenose maršalovo telo u šerifsku kancelariju.

– Prokletstvo, šta ovi hoće?– zapitao se. – Ah, sada ću da im...

– Ništa vi nećete – prekide ga doktor Halvers odlučno. – Imali ste manji potres i jedino što sada možete je da se vratite u krevet. A ja idem da vam donesem nešto protiv bolova. Kada vam bude bolje, videćemo šta ćemo dalje.

* * *

Mlada žena užarenog pogleda je stajala iza šupe za alat na železničkoj stanici Kerlajl. Kao bez daha posmatrala je čoveka koji je na suprotnoj strani upravo sedlao konja. Bio je visok, vitak, tamne, poluduge kose, odeven u elegantno odelo.

I upravo je sedlao konja, moćnog, snažnog ždrepcu koji je nekoliko puta nestrpljivo zarzao.

Pogled njenih zelenkastih kliznuo je duž voza, sve do poslednjeg vagona i

ostao prikovan za jedan prozor. Zatim je jedva primetno podigla ruku, a čovek koji je stajao na prozoru odvratio je istim znakom. U tom trenutku lokomotiva je prodorno zazviždala i kompozicija je krenula.

Žena je uzdahnula i još više se priljubila uz drveni zid stare šupe, ne ispuštajući čoveka u tamnom izvida. Bila je mlada, lepa, ticijancrvene kose koja joj je u kovrdžama padala na ramena. Da nije bilo tog opasnog, pomalo bolesno—grozničavog sjaja u njenom pogledu, izgledala bi još lepše.

Devojka se zvala Laura Higin, a čovek kraj konja doktor Džon Holidej.

Pre kratkog vremena, Dok je u nužnoj samoodbrani ustrelio Laurinog oca, starog razbojnika, ubicu i varalicu na kartama. Od tog trenutka lepa Laura imala je samo jedan cilj: smrt Doka Holideja!

Osvetu je shvatila ozbiljno: uporno je tražila Holideja, raspitivala se i prevalila ogroman put. Kada ga je pronašla, odmah je potražila i čoveka koji će ga likvidirati i tako joj pomoći da ostvari svoj cilj. Taj čovek je sada stajao na prozoru praznog poslednjeg vagona i čekao njen znak. Inače, radilo se o Rodu Vebsteru, ozloglašenom revolverašu koji je zbog svojih nedela bio dobro poznat u Kansasu.

Što se Holideja tiče, on je napustio voz u Kerlajlu sedamnaestog aprila u

podne, baš kada su lupeži iz Hostero-ve bande nosili vezanog maršala preko glavne ulice u Abileni. Između ta dva događaja nije bilo nikakve međusobne veze, pogotovo što su dva grada bila udaljena jedan od drugog gotovo četiri stotine milja.

Međutim, kao što to obično biva, sudbina je plela svoju čudnu, neshvatljivu mrežu oko Džordžijanaca što će rezultirati činjenicom da će najbolji strelac Zapada ponovo biti doveden u gotovo bezizlaznu situaciju.

Dok je upravo stavio nogu u uzengiju želeći da se vine u sedlo. U poslednjem trenutku ovlaš je bacio pogled na poslednji vagon koji je upravo promicao. Spazivši čoveka sa oružjem u ruci, munjevito je izvukao nogu iz uzengije i bacio se na tlo. Gotovo u istom trenutku odjeknuo je pucanj. Metak je prozujao tik pored Migove glave i sigurno bi pogodio jahač da se nalazio u sedlu.

Ono što se zatim odigralo nateralo je nekolicinu slučajnih posmatrača da razrogače oči od iznenađenja, a kasnije se sami pitaju da li je stvarno to što su videli..

Naime, u Holidejevoj ruci stvorio se revolver, a zatim su se začuli pucnji. I gle čuda: svih pet metaka neprogrešivo su pogodili prozorsko okno iza kog je stajao strelac u zasedi. Za trenutak je kloparanje točkova nadjačao snažan urlik i to je bilo sve.

Dok je lagano ustao, otresao prašinu sa odela i napunio kolt sa drškom od slonovače. Bio je sasvim pribran i nipošto nije odavao čoveka koji je trenutak ranije izbegao smrt.

Jedna ženska prilika odvojila se od zida šupe i prišla mu iza leđa. Naravno, on je čuo korake i okrenuo se. I uopšte se nije iznenadio kada je pred sobom ugledao Lauru Higin. Pogledao je u njene lepe zelene oči zatamnjene mržnjom.

– A vi nikako ne odustajete? – upitao je ravnodušno.

Laurino lice bilo je belo kao sneg.

– Nikada neću odustati, Holideje!

– Zaista? Ipak bi trebalo da razmislite o ljudima koji zbog vaše ludosti stavljaju život na kocku.

Ona se gorko osmehnu.

– Ja samo mislim na to kako da vam se osvetim, Holideje. I da znate! Neću se smiriti dok vas ne vidim kako nepomično ležite u prašini!

Dok je još jednom pogledao ovu lepu devojkicu i dodao:

– Činite ono što morate, gospođice. I znajte da ubica kog ste unajmili nije mrtav. Ja ću ga naći, a onda ga čeka konopac – dobacio je i lagano se udaljio.

* * *

U kancelariji maršala Abilene sedela su četvorica razbojnika.

Kas Hoster je sedeo za maršalovim pisaćim stolom i zadovoljno se cerio.

– Da znate da sam promenio odluku, momci! Ostaćemo u Abileni! Ništa ne brinite, biće to svega nekoliko dana. Videćete, biće to naš najbolji potez!

Razbojnici nisu delili njegovo oduševljenje. Zato je Pat Džekson koji je često govorio u ime ostalih, pokušao da odvrati vođu.

– U Abileni nam se ne smeši sreća. Bolje reći, imam loš predosećaj, šefe. Šta ako su se sada svi okupili na nekom tajnom mestu i podmazuju oružje? Ipak smo nas četvorica protiv celog grada.

Hoster se prezrivo nasmeja i glavom pokaza na maršala u ćeliji.

– Ovog imamo u rukama, a pridobićemo još nekolicinu. I videćeš da se niko od tih vašljivaca neće drznuti da ispali metak.

Džeksona se nije dao ubediti.

– Sve je to lepo, gazda, ali šta mi uopšte tražimo ovde? Hoćemo li možda da izigravamo vlast?

– Baš to!

– Ništa ne shvatam! – umešao se Gordon Bentli.

– Verujem da je tako – podsmehnuo mu se Horton. – No, ja sam strpljiv i objasniću ti. Dakle, u gradu postoji banka, tri saluna i nekoliko radnji. Shvataš li sada? To je dobro, jer....

Nije stigao da iznese planove do kraja jer su se vrata kancelarije otvorila i na pragu se pojavio stari doktor Halvers. Za trenutak je zastao i odmerio svakog ponaosob, da bi najzad

zatvorio vrata i prišao stolu za kojim je sedeo Hoster.

– Vi ste, dakle, novi maršala u Abileni? – upitao je s gorčinom.

Razbojnik nije znao šta da mu odgovori. Nije voleo da ima posla sa ljudima koji izgledaju kao predsednik Linkoln na fotografijama koje je vidao. Posle nekoliko trenutaka oklevanja klimnuo je glavom i pokazao na zvezdu.

– Pa vidite i sami!

Halvers se naslonio obema rukama na sto i začutao razmišljajući šta da kaže ili preduzme. Nije ni sanjao da su Hosteru zapale za oko njegove ruke, fine negovane ruke jednog doktora sa iskustvom koji je pomogao tolikim ljudima.

Ali, vođa bandita nije posmatrao stvari na taj način. Njega je do besa dovodila osoba sa ovakvim rukama koja, po njegovom mišljenju, nije morala da radi. Naravno, njemu nije palo na pamet da ljudi mogu časno da zarađuju za hleb, a da ne rade grube poslove ili pljačkaju.

Doktor Halvers je osetio tu mržnju. Hteo je nešto da kaže, ali Hoster se ljutito obrecnuo:

– Šta tražite ovde? Sada nemamo vremena za prazne priče!

Doktor podiže glavu.

– Hteo sam da vam kažem kako bi bilo najbolje da... da odete odavde. Biće najbolje da se samo izgubite!

Razbojnik skoči kao oparen.

– Šta? Još ćeš mi ti zapovedati, matori! Napolje! – urlao bi iz sveg glasa. Doktor je uzmicao prema vratima.

– Iako niste osoba koja prima save- te, ponavljam vam ono što je najbolje. Napustite Abilenu što pre! – ponovio je i tek tada primetio maršala u ćeliji.

– Da li je povređen? – upitao je zaustavivši se.

Hosteru sinu paklena ideja.

– To je maršal, starče. Hoćeš li da ga vidiš?

Doktor klimnu glavom.

– Naravno, ja sam lekar – odvratio je prilazeći.

Kas Hoster uze svežanj ključeva i dobaci ih Patu Džeksonu.

– Hajde, otvori mu, drugar.

Bacač noževa uhvatio je svežanj i značajno namignuo vođi koji mu je na isti način odvratio. Zatim je otvorio ćeliju, propustio lekara, a onda brzo zaključao vrata.

– Jesi li to mislio, gazda?

Kas Hoster prasnu u grohotan smeh.

– Baš to, Džeksone, baš to! Sada ćeš imati vremena da pregledaš pacijenta, starče – dobacio je okrenuvši se prema Halversu.

– Šta to treba da znači? – upitao je lekar ispunjen zlom slutnjom.

– To da ćemo te zadržati ovde, prijatelju. Ne brini se, dobićeš još društva. Pa ukoliko neko bude pucao na mene i moje ljude...

Stari je duboko uzdahnulo, a onda kleknuo kod maršala i oslobodio ga veza. Pažljivo ga je pregledao konstatujući da je Daglas Mejton u dubokoj nesvestici u kojoj će još dugo ostati. Žestok udarac revolverom izazvao je potres mozga, pa je Halvers otvorio svoju lekarsku torbu i pažljivo mu previo glavu. Zatim ga je s mukom podigao na drveni ležaj i seo kraj njega.

Posle kratkog došaptavanja, trojica bandita su napustila kancelariju ostavivši u njoj samo Gordona Bentlija. Uživajući u svojoj novoj ulozi, razbojnik se zavalio u naslonjač i podigao noge na sto.

U kancelariji je, baš kao i u celoj Abileni vladala tišina puna iščekivanja. Prošlo je nešto više od sat vremena od trenutka kada su banditi ušli u grad, a već su vladali njim.

* * *

Još pre nego što je Dok Holidej stigao u Kerlajl koji se nalazio na milju udaljenosti od železničke stanice, svi su znali ko je čovek u tamnom koji je upravo ulazio u grad.

Ljudi su ga dočekali ćutke, mračnih i neprijateljskih pogleda. Istini za volju, niko nije tako zamišljao čuvenog kockara i strelca. Čovek na leđima rasnog šarca daleko više je ličio na advokata ili sudiju.

Pošto je zaustavio Miga pred jednim salunom u gradu, Dok je začuo

iza sebe kotrljanje točkova lakih kola. Nije morao da se okreće da kako bi video da u njima sedi Laura Higinis!

Šerif Roberts je nervozno grizao usne. Nije želeo da se osramoti, a morao je nekako da prinudi Holideja da što je moguće pre napusti grad. Ćutke je ušao za njim u salun i kada je Džordžijanac zatražio piće, oštro je dobacio:

– Ovde nema pića za vas!

– A zbog čega? – upitao je Dok okrenuvši se.

– Zbog toga što ste vinovnik pušaranja na železničkoj stanici.

Za trenutak je zavládala tišina, a onda je trgovac koji je, igrom slučaja, bio svedok događja na stanici glasno dobacio:

– To što pričate nije tačno, šerife Ja sam bio tamo da preuzmem robu i sve sam video. Na Holideja je pucao neko iz voza. Da nije bio tako brz, sada bi ležao pored šina sa rupom u glavi.

Šerif ga prostreli ostrim pogledom.

– Ne mešajte se u moje poslove, Metju!

No, trgovca to nije zbunilo.

– Ne mešam se, samo želim da kažem istinu. Zar nije u redu da svi ljudi imaju ista prava u gradu bez obzira, bez obzira ko su i kako se zovu?

Roberts je pocrveneo od ljutine.

– Ako nije bio pogođen zašto je pucao?

Ove šerifove reči izazvale su smeh kod dvojice kauboja koji su se hitro progurali do šanka.

– Vi zaista imate smisla za humor, šerife – dobacio je onaj deblji. – I mi smo bili očevici puškaranja na stanci i sve videli. Pa na njega je pucano i morao je da se brani!

– U ovom gradu vlada čudan red – dobacio je njegov mršavi drugar. – Izgleda da svako može nekažnjeno da puca unaokolo.

– Zvezite, goniči! – obrecnuo se Roberts na kauboje. – Vas se ova stvar nimalo ne tiče!

U tom trenutku na ulazu u salun se pojavila Laura Higin.

Ugledavši je, mršavko nije mogao da savlada iznenađenje.

– Ovu bi trebalo isterati iz grada, šerife! Mi smo čuli šta je sve rekla Holideju. Ona je bila ta koja je nagoovorila čoveka iz voza da puca!

– Šta ovo treba da znači? – upita zelenooka lepotica praveći nedužno lice. – Kakva je to gužva? I šta me se tiču svi ovi ljudi? Ja imam posla samo sa Dokom Holidejom.

Ponovo je zavladała tišina.

– Kako stoji stvar sa mojim pićem, šerife? – upitao je Dok mirno. – Ne volim dugo da stojim za šankom, jer mi trnu noge.

– Nećeš ni morati dugo da stojiš! – dobacio je neko iz gomile. – Uskoro ćeš visiti dve jarde iznad zemlje!

U očima Laure Higin pojavio se trijumf. Shvatila je da je ovo trenutak koji mora da iskoristi na najbolji mogući način.

– Istina, taj čovek je zaslužio smrt već sto puta – „složila” se ona. – Pa toliko ljudi je palo pokošeno njegovim mecima! Živ je samo zahvaljujući tome što je brz strelac. On je ubica, prokleti ubica koga ne treba da trpite u vašem gradu! Zato ga obesite, ljudi!

U Holidejevim rukama odmah su se našli koltovi.

– Ako neko pokuša da mi se približi, dobiće metak! – dobacio je hladnim, upozoravajućim glasom.

Ljudi su ga nemo gledali, ne usuđujući se da bilo šta kažu ili učine.

– Šerife – dodao Dok obrativši se čuvaru zakona – recite ljudima da se razidu. Ko me uvredi ili optuži bez objašnjenja, dobiće metak.

Roberts je u trenu prebledeo.

– Nećete se drznuti, Holideje.

Laura Higin je nervozno uzdahnula, ali je, doduše mnogo tiše, nastavila da huška ljude oko sebe,

– Vi ste neka jako čudna dama – dobacio joj je jedan od kauboja. – Huškate ljude na linčovanje, a oni gutaju mamac iako ne znaju šta se desilo. I to samo zato što ste lepa žena – dodao je i okrenuo se prema svom drugaru.

– Hajde, Džimi, mogli bismo da krenemo. U ovom smrdljivom gradu za nas nema posla.

Njegov drug se okrete prema Holideju.

– Radujem se što sam vas upoznao, jer sam do sada samo slušao o vama, mister. Ako se ne varam, mislim da ćete sa ovom gomilom sami izaći na kraj. Iako nas je šerif nazvao „gonićima goveda”, znamo šta je istina, a šta ne. Što se tiče ove žene, mogu reći da je izrekla gomilu laži.

Uprkos situaciji u kojoj se nalazio, Holidej se iskreno osmehnuo.

– Hvala i srećan put, kauboji!

– Do viđenja, Dok – uzvratili su momci, podigli ruke u znak pozdrava i laganim korakom napustili salun. Uskoro se sa ulice čuo ravnomeran topot kopita njihovih konja koji su se udaljavali glavnom ulicom.

Ljudi u salunu počeli su da se razilaze. Pred niklovanim cevima Holidejevih revolvera želja za linčom brzo ih je prošla. Sada su u salunu ostali samo njih troje: Laura Higinis, Džordžijanac i čovek sa zvezdom.

– Dakle, hoću li konačno dobiti svoje piće? – upitao je Dok nemarno i vratio oružje u futrolu.

– Što se mene tiče, popijte koliko hoćete – promrsio je Roberts ljutito, a onda se obratio Lauri. – Šta je sa vama, gospođice? Mislite li večno tu da stojite? Kome čovek uopšte da veruje...? – progundao je, nezadovolj-

nim pogledom prateći Lauru koja se zaustavila pored stola tik uz prozor. Posle trenutaka je sela i zamišljeno se zagledala na glavnu ulicu.

Sa druge strane, Holidej je stao uz šank delimično se okrenuvši kako bi mogao kontrolisati Lauru. Ko zna šta ta žena može učiniti kada je goni gotovo neprirodna, neverovatna želja za osvetom...

Naručio je dva brendija.

Žurno, gotovo u strahu, krčmar je doturio čaše.

– Izvolite, gospodo!

– Donesite i meni brendi, i to dupli! – doviknula je Laura.

Krčmar je zgranuto pogledao šerifa. Još mu se nije dogodilo da dama sedi sama za stolom i, povrh svega, naruči duplo žestoko piće!

No, pošto mu je Roberts klimnuo glavim, on bez reči natiči piće i odnese ga za Laurin sto.

– Vi je poznajete? – upita šerif Džordžijanca.

– Poznavao sam njenog oca koji je bio opasna varalica. Mislim da ona to nije znala i da ga slepo slušala i obožavala. Stari je imao na savesti veći broj nedužnih ljudi. Hteo je da me ustreli pošto je izgubio veću svotu novca, a ja dokazao da je varao.

Roberts glasno uzdahnu.

– Razumem, onda mi je ovakav nastavak zaista logičan.

Neko vreme su ćutke stajali za šankom i ispijali piće.

– Šta sada smerate, Holideje? – upita šerif najzad.

Dok se nasmeja.

– Ne brinite, šerife, odlazim sledećim vozom koji ide prema istoku.

Dok ju je pažljivo odmerio.

– Ko je čovek koji je pucao na mene?

– Zašto to hoćete da znate? Nije vas pogodio.

– A zašto vi prećutkujete njegovo ime? Taj vam više ne može pomoći.

– To nije vaša stvar – kazala je na i zarila glavu u šake. Bilo joj je jasno da je izgubila bitku, ali, što je još čudnije, došla je do saznanja koje ju je prenerazilo više nego gorka istina o porazu.

Naime, mržnja koju je osećala prema ubici svoga oca vremenom se preobratala u nešto sasvim drugo, što ju je gonilo u najdublje očajanje. Morala je sebi da prizna da je bila fascinirana Holidejevim stavom i ponašanjem još onoga dana kada ga je upoznala i kada ju je zaštitio od dvojice pijanih kauboja. I sada je shvatila ono što ju je mučilo, što je potiskivala negde u dubinu duše: volela je čoveka koji joj je ubio oca! To saznanje potreslo ju je toliko da je jedva ostala pri svesti. Kada se malo pribrala, polako je ustala i zatražila od krčmara ključ od sobe. Ne podižući pogled pošla je prema stepenicama, a onda se ipak okrenula i obratila Doku koji se,

shvativši da se sa njom nešto dešava, ćutke vratio za šank.

– Hteli ste da znate ime čoveka koji je iz voza pucao na vas. Evo, reći ću vam. Zove se Rod Webster.

– Rod Webster? – ponovi šerif iznenađeno. – Za tim momkom postoji poternica! Eno je u mojoj fioci! – dodao je, ispratio pogledom Lauru i okrenuo se prema Doku. – Hteli ste da otputujete večernjim vozom?

– Izgleda da vam se mnogo žuri da odem, šerife? – upitao je, ćutke platio račun, uzeo bisage i napustio lokal

Napolju je lagano odvezao Miga i vinuo se u sedlo. Glavna ulica je bila pusta. Dok se lagano udaljavao prema stanici znao je da ga sa prozora posmatra samozvana osvetnica, zelenooka lepotica Laura Higinis!

* * *

U poslednjem vagonu sedeo je čovek bledega lica, čela orošenog znojem i tiho ječao. Bio je to ozloglašeni bandit Rod Webster. U Kansasu je za njim bila raspisana poternica, jer je u Dalasu ustrelio blagajnika banke. Previo je ranu kako je znao i umeo, ali nije mnogo vredelo. Rame mu je bilo smrskano i tu mu niko nije mogao pomoći. Bolovi su bili strahoviti, a nesvestica samo što ga nije savladala.

Duboko je udahnuo, neprestano ponavljajući sam sebi da mora da osta-

ne budan i da ne sme nikako da izgubi svest. Prokletstvo, pomislio je, taj kockar je pravi đavo u ljudskom obliku...

Otvorio je oči i pogledao kroz prozor. Sledeći grad je Abilena, a tamo će stići tek pre ponoći. I... šta da radi u Abileni? Tamo sedi maršal u čijoj fioci se sigurno nalazi poternica za njim. Dakle... šanse su mu bile veoma male. Ako nastavi dalje, iskrvariće. To je značilo da mu je lekar neophodan. Imao je dovoljno novca u džepu, novca zbog kog je blagajnik banke u Kansasu morao da umre. Ali, šta mu je to sada vredelo? Osetio je strahovit bol i izgubio svest...

* * *

Kasa Hostera i njegovu družinu nije više bilo lako prepoznati. Vođa je sada nosio golubijeplavo odelo dugih peševa, belu košulju i prsluk jarkih boja. Elegantne lakovane čizme bile su mu za dva broja manje, ali je bol stoički podnosio želeći da izgleda kao gospodin.

I ostala trojica su izgledala slično, odeveni u elegantna odela koja nisu mogla da sakriju njihova razbojnička lica ili pak utiču na nasilničko ponašanje i prost rečnik. Najnezgrapniji od svih delovao je džinovski Gordon Bentli za koga nije bilo odgovarajućeg odela. No, pošto je insistirao da izgleda kao i njegovi pajtaši, duboko

verujući da će ga tada svi smatrati za džentlmena, nabavili su mu odelo boje rđe koje je pucalo po šavovima dok su mu pantalone bile za pedalj kraće. Uz to je nosio obične teksaške čizme, jer drugu obuću nije uspeo da pronađe.

Da u pitanju nisu bili banditi spremni na sve, njihova pojava bi kod građana sigurno izazvala smeh i porugu. No, videvši da imaju posla sa surovim tipovima koji ne prezaju od ubistva, ljudi su se povukli u kuće ništa ne komentarišući.

Jer, banda nije znala za milost. Vlasnik radnje u kojoj su se nalazila ova odela ležao je pretučen u zatvoru, dok su žena i kćerka u strahu napustile grad. Naravno, one nisu bile jedine koje su pobegle iz Abilene. Učinile su još to mnoge žene plašeći se nasilja.

Uostalom, u zatvoru je bio i gradonačelnik dok su sudiju Henriha za kosu dovukli u ćeliju pokazujući tako svoj prezir i mržnju prema pozivu koji je obavljao. Ljudima u zatvoru se zatim pridružio i krčmar Gali kome su banditi prethodno uništili upravo renovirani lokal pošto nije hteo da im kaže gde drži novac. Sada je i on ležao u ćeliji, više mrtav nego živ, već četiri sata ne dolazeći k svesti.

Nastavljajući da divljaju, banditi su upali u poštu i uništili telegraf, a poštara bez razloga pretukli do smrti.

Ličili su na hordu pijanih zveri koja je rešila da uništi sve pred sobom. I zaista, iz sata u sat u gradu je bivalo sve gore. Prepredeni Hoster nije zaboravio da zauzme železničku stanicu, ali je znao da ne sme da uništi telegraf, jer bi se to odmah saznalo i na drugim stanicama. Zato je ostavio Pata Džeksona da pazi na železničara kako ne bi došao na ideju da nekome javi šta se u gradu dešava.

A u samoj Abileni bilo je tiho, previše tiho. Svi lokali izuzev „Metropolitena” bili su zatvoreni. Ljudi još od podneva nisu izlazili na ulicu. Bili su ljuti zbog nemoćnog gneva, prebacujući sebi što su ceo stvar prepustili maršalu. Sada su se zbog toga gorko kajali pošto su razbojnici mogli da čine sa njim šta hoće.

* * *

Što se tiče zatvorenika, oni su bili ostavljeni sam sebi. Najugledniji građani Abilene bili su nemoćni, poniženi, pretučeni i ostavljeni od svih. Za to vreme, razbojnici su se u salunu nalivali viskijem.

Zidni sat je otkucao jedanaest.

– Ne ločite toliko, momci! – upozorio je Kas Hoster svoje ljude i pozvao ih za sto u uglu. Kada su svi seli, počeo je da izlaže svoj plan.

– Sutra ćemo očistiti banku i zato me dobro slušajte pošto neće biti jednostavno. Zgrada je od kamena,

okovanih vrata i prozora zaštićenih rešetkama.

– Pa kako onda misliš da uđeš tamo? – dobacio je Bentli.

– Ući ćemo, ne brinite. Otvoriće nam iznutra, videćete. Kada to obavimo, ostajemo do večeri u gradu jer...

– Jesi li poludeo, gazda? – prekinuo ga je bandit iznenađeno. – Zašto da se ne izgubimo odmah posle akcije?

Hoster odmahnu glavom.

– Nisam ja lud, nego si ti ograničen, druškane. Ako umaknemo usred dana, imaćemo sve građane na vratu. Ukoliko se, pak, izgubimo noću, dobićemo nekoliko sati prednosti. Dakle, ja sada odlazim, a vas trojica napustite salun i čekajte me na ulici dok se ne vratim. I ustrelite svakoga ko promoli nos na ulicu!

* * *

Tek kada je voz prelazio drveni most preko reke Salamon, Rod Webster se trgao i stenjući otvorio oči. Posle mnogo muka uspeo je da izvuče časovnik iz džepa i istog trena zaukao pošto ga je desno rame užasno bolelo. Kada je video da je jedan sat pre ponoći, sa olakšanjem je odahnuo. To je značilo da nije prespavao Abilenu. Stiskao je zube i potmulo stenjao nastojeći da savlada bol koji ga je razdirao.

Najzad se voz zaustavio. Ustao je sa klupe jedva se držeći na nogama.

Kada je pogledao kroz prozor, osim železničara na stanici nije bilo nikoga. Kakva sreća! S mukom se dokopao izlaza, lagano sišao i posrćući krenuo napred.

– Šta vam je, jeste li pijani? – upitao je Kas Hoster koji se sa zvezdom na grudima pojavio na stanici da dočeka voz.

Revolverašu je odjednom sve postalo svejedno.

– Ja... sam ranjen – promućao je tiho.

Hoster je prišao, izvukao mu revolver iz futrole i uhvatio ga ispod ruke. Lagano, korak po korak, odveo ga je do prostorije u kojoj se nalazio telegraf. Pat Džekson je išao za njim. No, čim je ugledao ranjenikovo lice, uzviknuo je:

– Prokletstvo, pa to je Rod Vebster!

– Zaista? – začudi se novopečeni „maršal”. – Da, da... sada mi je poznat. U pisaćem stolu sam video porternicu za njim zbog pljačke banke u Dalasu.

Zbog gubitka krvi i iscrpljenosti, ranjenik je lagano sklopio oči.

– Dajte mi lekara.... a onda.... možete da me obesite.

Džekson je prišao bliže i pažljivo mu podigao bradu.

– Hej, Rode, otvori oči! Pre nego što te obesimo trebalo bi da upoznaš ljude koji će ti staviti omču na vrat.

Maršal u Abileni je Kas Hoster, a njegov pomoćnik Pat Džekson.

Ranjenik se neočekivano prenuo.

– Prokletstvo, šta se ovde zbiva? Zar nisam u Abileni?

– Tačno tako – cerio se Džekson.

– Ništa ne shvatam... – mrmljao je Vebster i zavalio se u stolicu.

– Ne sumnjam – dobacio je Hoster važno. – Nas dvojica se još nismo videli, ali sam dosta slušao o sebi. Dobrodošao u moj grad, burazeru!

U trenutku zaboravivši na bolove, Vebster upita.

– Grom i pakao, kako ste to samo izveli?

– Ništa ne brini, sve ćeš saznati – odvratio je vođa bande. – Nego, vidim da ti je lekar stvarno potreban – zaključio je i naredio Džeksonu. – Dovedi doktora iz zatvora, a mi ćemo polako do saluna.

Džekson je klimnuo glavom i ćutke se udaljio.

Posle nekih dvadesetak minuta, obojica su bili u „Metropolitenu”.

– Uzmi malo viskija, a onda ćemo te položiti na sto, Vebstere! – rekao je Hoster banditu koji samo što nije izgubio svest.

Ranjenik je povukao dobar gutljaj i pustio da ga Hoster dovede do stola. Nekoliko trenutaka u salunu je vladala tišina, a onda se na vratima pojavio doktor Halvers.

Ulazeći, stari je pažljivo pogledao oko sebe i u pola glasa dobacio krčmaru: – Ah, nemojte mi reći da i vi pripadate ovom društvu, mister?

Vlasnik saluna je u trenu pocrveneo.

– Uzeli su mi sav gotov novac i piju moj najbolji viski. No, moram da ćutim ili sam završio.

Halvers je spustio torbu na pod, skinuo kaput i zavrnuo rukave. Kratko, ali znalački je pregledao ranjenika.

– Vi ga morate držati – rekao je.

– I hoćemo! – uzvratio je Hoster grubo. – Nego, Rode – dodao je nagnuvši se – kaži nam bar ko te je udesio?

– Ko bi mogao? Pogođen sam sa preko dvanaest jardi rastojanja, a to može da uradi samo Dok Holidej.

Hoster je glasno zviznuo kroz zube dok je stari Halvers uplašeno podigao glavu. To je trajalo samo tren, a onda je doktor zadrhtao od uzbuđenja. Taj bi nam sada trebao, zaključio je. On bi bio sposoban da izađe na kraj sa ovom bandom. No, građani Abilene su ga svojevremeno nepravедno proterali iz grada i sada nije vredelo misliti o tome...

Hoster sumnjičavo odmahnu glavom.

– Ako je tako, ne uljuljukuj se da si pobegao od njega, Vebstere. Ukoliko ti je Dok Holidej zaista za petama, on će te i naći, čoveče.

– Ali... neće me ubiti...

– Kako znaš? – umeša se Pat Džekson.

– Pa... – zamucalo je ranjenik – on... on se ne bori sa čovekom koji nije u stanju da puca.

– Ah, ništa ne brini! Sada nisi u stanju, ali sve će proći. Kostić će srasti i verovatno će sve biti u redu – tvrdio je Džekson. – U pravu sam, zar ne, doktore?

Držeći skalpel u ruci, Halvers duboko uzdahnu.

– Pa, neće biti baš tako. Ranjenik više neće moći da koristi desnu ruku.

– Ne, to nije moguće! – ciknu Webster. – Ti me samo plašiš, stari! – dodao je uspaničeno i pogledom zatražio pomoć od Džeksona. – Nemoj to dozvoliti, Pat! Ovaj stari lupež namerno hoće da me onesposobi!

Halversu je bilo svega dosta.

– Samo još jednu takvu reč pa ću vas ostaviti da ležite ovde!

Džekson klimnu glavom.

– Ućuti, Rod! Stari stvarno ne izgleda kao neko sposoban da iz čiste pakosti odseče čoveku ruku. Samo se ti smiri.

– Dobro, ali... Bićeš prisutan i pazi... – ječao je ranjenik. – Saspi mu olovo u telo ako pokuša nešto loše!

Halvers glasno huknu i raširi ruke.

– Čuj me dobro, momče! Pre nego što se budem onesvestio pogođen metkom, ovim ću ti preseći grkljan! Toliko vremena ću naći makar da me

pogodiš pravo u srce! – dodao je stavljajući razbojniku skalpel pod grlo.

* * *

Novi dan je lagano osvajao prostranu preriju Kanzasa. Iako je nebo još uvek bilo sivo, kiša je konačno prestala. Trava na pašnjacima bila je sjajna od srebrnih kapljica, ali isto tako i zelena, prošarana živopisnim poljskim cvećem.

Popodnevni voz kloparao je iz Kolorada remeteći tišinu ranog jutra. Dok Holidej je ležao na tapaciranoj klupi. Navukao je šešir na oči i osluškivao ritmično kloparanje točkova. Na svakoj usputnoj stanici je silazio i raspitivao se o Vebsteru, ali bez uspeha. Uprkos tome, bio je uveren da ranjenik nije mogao daleko da ode.

Onda mu je mašinovođa predložio da pošalje telegram u Topeku gde se, po njegovim rečima, nalazio Vil Smit, mašinovođa noćnog voza.

– Ovde malo više stojimo zbog uzimanja vode i mislim da će odgovor stići pre nego što krenemo, mister.

Zahvalivši se dobronamernom čoveku, Dok je učinio onako kako mu je savetovao. I zaista, nekoliko minuta pre nego što je voz nastavio put, šef stanice mu je prišao noseći telegram u ruci.

– Imali ste sreće, mister. Evo, stigao je telegram iz Topeke.

Holidej je uzeo savijeni papir i pročitao sadržaj.

„Mislim da je čovek napustio voz u Abileni, ali nisam siguran. Vil Smit”.

– Bar nešto... – promrmljao je ulazeći u voz koji je piskom lokomotive najavio nastavak puta.

* * *

Pošto je potapšao Miga koji je mirno izašao iz furgona, Holidej se okrete oko sebe.

– Vi ostajete u Abileni, mister? – upita ga mašinovođa izlazeći iz stanične zgrade.

– Možda.

– Čudno mesto – zaključio je čovek. – Vidite i sami, na stanici nema ni žive duše. Hoćete li biti ljubazni da o tome obavestite maršala? Trebalo bi da ovde bude neko bar kada vozevi prolaze. Pitam se gde i je železničar...?

– Dobro, reći ću mu – kazao je Dok klimnuvši glavom.

– Hvala, mister. Mi moramo dalje, ionako već kasnimo. Doviđenja i sve najbolje.

Džordžijanac je otpozdravio čoveku i tek pošto je voz napustio stanicu, krenuo je ka staničnoj zgradi. I zaista, nigde nije bilo nikoga, mada su prostorije izgledale kao da su upravo napuštene, a pod pun opušaka.

Slegao je ramenima i krenuo dalje. Šta ga se uostalom tiče što je stanica napuštena? Ipak, osetio je kako ga nagriza crv sumnje. Palo mu je na pamet da na stanici nije bilo nikoga

od građana, što je bilo krajnje neuobičajeno. Uglavnom su se ljudi okupljali na takvim mestima, dolazili da preuzmu robu ili jednostavno vide ko je doputovao u grad.

Ovo je bilo pomalo neverovatno...

Ipak se vinuo u sedlo i krenuo prema gradu. Prošao je pored prvih kuća koje je poznavao kao što je poznavao i celu glavnu ulicu, poštu, banku i maršalsku kancelariju. Bili su to vreli dani koje je ovde preživeo i koje nikada neće zaboraviti.

Sada se već nalazio na početku glavne ulice. Nesvesno je zaustavio Miga i pogledao napred.

Ulica pred njim bila je potpuno pusta, kao izumrla.

Sada je znao da nešto nije u redu, pogotovo što je odmah po prolasku pored prvih kuća krajičkom oka primetio kako ga iza zavesa posmatraju ozbiljna lica. Bez obzira na to lagano je krenuo dalje. Kada je stigao do zgrade banke, spazio je telo koje je ležalo naspram ulaza.

Naravno, odmah je sjahao, podigao mrtvog čoveka i sa sredine ulice ga sklonio na pločnik. Ispod oka je osmotrio samu zgradu i ugledao razbijen prozor i otvorena vrata. Odmah mu je bilo jasno da je banka opljačkana i da su, po svemu sudeći, razbojnici još u gradu.

Prokletstvo, Džone, rekao je samom sebi, opet si krenuo pogrešnim

pravcem. Đavo bi ga znao da li je Rod Webster uopšte u gradu.

Iz razmišljanja ga je trgao grub muški glas.

– Hej, kicošu, šta njuškaš po ulici? – vikao je Kas Hoster, i sam zaboravivši da je slično odeven. Naime, vođa bande je sa ulaza u „Metropoliten” već neko vreme posmatrao Džordžijanca.

Holidej se okrenuo i ugledao ožiljkom unakaženo razbojnikovo lice. Elegantno odelo mu nije značilo ništa i odmah je znao sa kojom vrstom ljudi ima posla.

– Sklonio sam mrtvaca sa ulice – odvratio je hladno.

Hosteru se ovaj čovek nije dopao. Zato je hteo da skrene pažnju na činjenicu da je on vlast i počeo da glačca zvezdu rukavom. Bio je to pogrešan potez pošto je Holideju sve bilo savršeno jasno.

– Vi ste maršal u Abileni? – upitao je.

Laka ironija u njegovom glasu nije nije promakla vođi bande koji je napravio i drugu grešku.

– Zar možda sumnjate u to? – dobacio je svađalački.

Holidej se nasmejao.

– Zbog čega bi trebalo da sumnjam? Konačno, vi nosite zvezdu.

Vođa bandita huknu. Bio je ljut na ovog došljaka, ali nije znao kako da reaguje. Pritom mu je bilo jasno da ga je čovek u tamnom „provalio”.

– Odakle dolazite? – upitao je kako bi prikrio zbunjenost.

Holidej ga hladno odmeri.

– Dolazim sa napuštene železničke stanice.

Hoster se ujeo za usnu. Prokletstvo, na to je potpuno zaboravio. Sada će mašinovođa obavestiti železničku stanicu u Topeki...

– Imate nevolja? – prekinuo ga je Dok u razmišljanju. – Mala provala u banku? Hm... popijte jedno piće i sve će biti brzo zaboravljeno.

– Kako vam je tako nešto samo palo na pamet? – obrecnuo se Hoster ljutito.

Iza njegovih leđa iznenada se stvorio Pat Džekson koji je čuo nekoliko poslednjih rečenica.

– Ustreli ga gazda, tako će biti bolje – dobacio je nepromišljeno.

Hoster nije imao kud već da zamahne i udari ga.

– Šta ti znaš o tome? Hajde, unutra i bez komentara!

– Jedan od vaših pomoćnika? – upitao je Džordžijanac kao usput.

Vođa bandita ga je oprezno odmeravao, još uvek ne znajući šta da misli o njemu.

– Ne – odvratio je bandit tek da nešto kaže. – Nego, mogli biste mi napokon reći šta vi tražite u gradu, stranče?

– Hteo sam da igram poker – odgovori Dok mirno.

To je Hostera još više zbunilo. Tek sada nije znao šta da kaže ili uradi. Ni samom mu nije bilo jasno zašto ovog stranca nije strpao u zatvor kao i ostale.

– U redu – čuo je sebe kako govori.

– Odigrajmo onda koju partiju.

Na Holidejevom licu pojavilo se nešto kao osmeh.

– Slažem se – kazao je kratko.

Ušli su u salun, a Kampel i Džekson su ih iznenađeno odmerili. Nije im bilo jasno ko je čovek koji sa gazdom tako ulazi u lokal.

Dok im je kratko klimnuo glavom i polako prišao šanku. Naravno, krčmar ga je odmah prepoznao i za tren oka pocrveneo. Zaustio je nešto da kaže, a onda kratko promrsio:

– Helo, mister.

Iskusnom Holidejevom oku nije promaklo da ga je čovek poznao, ali da to nije želeo da pokaže. Znači tako, pomislio je. Situacija je gusta i on bi za građane Abilene ponovo trebao da vadi kestenje iz vatre.

Uostalom, videće šta će se dešavati. Zato nije ništa rekao niti pokazao da bilo koga poznaje. Sedajući za kockarski sto, trudio se da mu izraz lica bude što bezazleniji.

Iako opljačkan i zastrašen, krčmar je jedva mogao da prikrije osmeh slućeći šta će se dogoditi. Tako je bilo. U početku je Džordžijanac gubio, ali nije rekao ni reć iako su igrali sa

markiranim kartama koje je Hoster izvukao iz džepa.

Posle izvesnog vremena „žuto-kljunac” je počeo da pokazuje zube. Razbojnici su izgubili u pet deljenja uzastopce i Kas Hoster počeo je ozbiljno da se žesti. Sa tim markiranim kartama uvek su dobijali, pa mu sada ništa nije bilo jasno. U jednom trenutku Pat Džekson je ljutito zaškrgutao zubima i dobacio:

– Ja mislim da ovaj tip vara.

Dok nije reagovao. Veštim pokretom ruke promešao je markirane karte i kao uzgred dobacio.

– Udvostručujem ulog!

– Prihvatam! – složio se Hoster.

– I ja! – oglasio se Džekson.

Kampel je samo klimnuo glavom i igra je nastavljena. Ovoga puta Holidej ih je pustio da dobiju i lice vođe bande je sinulo.

– Sada ćemo mu pokazati! – rekao je trijumfalno.

Dok se bezazleno osmehnuo.

– Ovoga puta ste vi na redu. Uostalom, ja sam već dosta zaradio, maršale!

Igra je nastavljena u tišini i na zelenom stolu „Metropolitan” saluna našla se čitava hrpa dolarskih novčanica. Bilo je to čitavo bogatstvo. Onda je Holidej stavio tri karte na sto i – dobio!

Vođa bande je teško disao, mrkim pogledom odmeravajući Doka koji je k sebi privlačio hrpu novčanica.

– Hoćemo li da nastavimo? – upitao je mirno. – Možda bismo mogli sa drugim kartama? Ove oznake sam već upoznao.

Zavladala je mučna tišina.

Holidej je uzao u ruku jednu kartu i pokazao na poledinu.

– Prilično loše markirano – konstatovao je.

Kas Hoster je poskočio sa stolice, lica crvenog od gneva.

– Šta to treba da znači?

Džordžijanac ga iznenađeno odmeri.

– Želeo sam da kažem da ste kupili loše karte. Možda ste ih samo pozajmili.

Ljutiti Hoster je hteo da nasrne na njega, ali ga je Džekson zadržao.

– Ne uzrujavaj se previše, Kas. Dobićemo mi nazad naše dolare – dodao je lupivši šakom dršku kolta.

Ipak su nastavili sa istim kartama.

Banditi su stalno udvostručavali uloge i gubili tako da su za dva sata prokockali sav plen kojeg su se dokopali. Međutim, što su više gubili bivali su sve više ravnodušniji. Uverenje da će uzeti od stranca svaki izgubljeni cent činilo ih je hladnokrvnim pa nisu pravili probleme.

Onda je došlo poslednje deljenje koje su takođe izgubili i tako ostali bez novca za ulaganje. Imali su još gotovine, ali ono što su prethodnog dana opljačkali nalazilo se u bisaga-

ma ostavljenim u maršalevoj kancelariji.

Videvši da se njegovi protivnici zgledaju, Dok predloži.

– Hajdemo ovako, maršale. Ja ulažem dve hiljade dolara, a vi vašu zvezdu!

Bio je to pun pogodak.

– Dve hiljade dolara za komad pleha, gazda – kikotao se Kampel. – Nije loše, nema šta.

Novac i zvezda stavljeni su na sredinu stola i igra je počela. Niko nije progovorio ni reči sve dok Holidej nije položio poslednju kartu i – dobio!

– Oho, zaista sam počastvovan – prokomentarisao je Džordžijanac privlačeći pare i zvezdu. – Kladim se da ovako brzo niko nije postao maršal!

Lica razbojnika dobila su zlurad, preteći izraz. Kampel i Džekson su se promeškoljili na mestima i napregnuto posmatrali gazdu, očekujući njegov mig.

Za to vreme Kas Hoster se premišljao, ne znajući šta da čini. Šta mi je trebalo da se petljam sa ovim tipom, pomislio je ljuteći se na samog sebe. Ipak, morao je da mu se suprotstavi.

– Vratite zvezdu, mister. – rekao je muklo.

– Nešto ste rekli? – upitao je Holidej mirno.

Onda je razbojnikova ruka nečujno kliznula ka dršci kolta. No, u pola pokreta se zaustavio i zinuo od čuda, jer je stranac u desnoj ruci već držao

revolver! Bilo je to neobično oružje sa niklovanim cevima i drškom od slonovače.

– Možda biste hteli moj revolver, noviji je – dobacio je Holidej.

Ni Kas Hoster ni njegovi ljudi nisu uspeli da dođu k sebi. Ovo je stvarno ličilo na čudo! Jer, nijedan od njih nije registrovao pokret čoveka u crnom koji je u ruci držao smrtonosno oružje!

Pošto nije dobio odgovor, Dok je okrenuo kolt oko srednjeg prsta, a zatim ga veštim pokretom ubacio u futrolu.

– Ja sam vam ponudio, mister – zaključio je hladno i ponovo se mašio za karte. – Hoće li još neko da igra?

Hoster se spustio na stolicu i okrenuo s prema Džeksonu.

– Idi do Bentlija i uzmi novac.

Bandit je ustao sa nevericom odmahujući glavom. No, pošto je poznavao Hostera kada je bio ljut, nije rekao ništa. Vratio se posle pet minuta i spustio svežanj novčanica na sto.

– Misli na to da je ovo i naš novac gazda – dobacio je ne mogavši da se uzdrži.

Naravno, bila je to greška, jer je Hoster sav gnev sada iskalio na njemu. Skočio je kao oparen i obasuo Džeksona udarcima, ne zaustavljajući se ni kada je ovaj pao na pod. Odustao je tek kada je shvatio da je melez u nesvesti.

– Hoćeš li i ti nešto da kažeš? – svadalački je upitao Kampela.

Ovaj je samo progutao knedlu i odvatio.

– Ne, ja nemam šta da ti kažem, gazda.

Holidej je sve mirno posmatrao.

– Dakle, hoćemo li još koju partiju, mister? – ponovo je upitao.

U tom trenutku začula se neka lupa na spratu. Kas Hoster je osluškivao nekoliko trenutaka, a zatim se okrenuo prema krčmaru.

– Idi gore i vidi šta Vebster hoće.

Dok nije promenio izraz lica iako je čuo ime čoveka koga je već izvesno vreme tražio. Dakle, ipak nije uzalud došao u Abilenu.

Krčmar je bez reči uzeo flašu viskija i jednu čašu i pognute glave pošao uz stepenice.

– Taj bi nam najradije sipao otrov u piće – promrmljao je Hoster.

– Možda mu smeta što toliko igramo – prokomentarisao je Dok. – Hoćemo li da prekinemo?

Hoster se zlobno isceri.

– Ha, to, dakle, hoćete? Plašite se nastavka, zar ne? Nemojte o tome ni da razmišljate, mister. Ja neću ustati od ovog stola sve dok ta prokleta zvezda i sav moj novac ne bude ispred mene!

Igra je nastavljena u neverovatnoj tišini. Nije prošlo ni pola sata, a sav donet novac se našao ispred Holideja. Bilo je gotovo.

Videvši šta je uradio, Hoster se podigao i lagano prišao šanku. U prolazu je dao znak Kampelu i bandit je ćutke pošao za njim.

Holidej je ostao da sedi. Lagano je pokupio novac i stavio ga u džepove da bi se potom još udobnije zavalio u stolicu položivši obe ruke na sto. Pošto je video šta se dešava nije ni pomišljao da zadrži novac. Znao je da su to opljačkane pare koje je trebalo vratiti njihovim vlasnicima.

U međuvremenu, krčmar je sišao sa sprata.

– Čovek ima groznicu, morate zvati lekara – rekao je zabrinutim glasom.

– Dobro – prihvatio je Hoster i okrenuo se ka Kampelu.

– Idi, izvuci starog i dovedi ga ovamo.

Holidej se ponašao kao da ga njihov razgovor nimalo ne interesuje. Ustao je od stola i i krenuo prema izlazu. Znao je da vođa bandita motri na svaki njegov pokret.

– Idem da smestim konja u štalu – saopštio.

Ljut na samog sebe, vođa bande se snažno ujeo za usnu. Zašto ne završi s tim prokletim strancem i jednostavno ga ne ustreli s leđa? Konačno, mora se dočepati svojih dolara koje mu je taj kicoš uzeo ispred nosa.

Uzdahnuo je i pogledao na sat. Bilo je tačno tri i trideset.

Za otprilike četiri sata moraće da napuste grad.

* * *

Dok je održao reč i brzo se vratio.

Nervozni i željni osvete, razbojници su pokušali da ga likvidiraju, ali Džordžijanac je reagovao kao munja i poizbacivao im koltove iz ruku, a zatim ih naterao da napuste salun. U jednom trenutku čuli su krčmara koji se Doku obratio imenom i – onda sve shvatili.

Sada su sedeli u maršalskoj kancelariji i zabrinuto razgovarali o tome šta da preduzmu. Delovali su prilično zbunjeno, možda čak i uplašeno.

Maršal Daglas Mejton stajao je kraj rešetaka i pomno osluškivao ceo razgovor. Dakle, Dok Holidej je u gradu. U trenutku se osetio nekako čudno, bolje reći postićeno. Jer, u Abileni je živelo preko hiljadu ljudi od kojih je bar tri stotine moglo da nosi oružje. Pa ipak, nisu se oduprli niti pokušali da izađu na kraj sa šakom razbojnika koje je trebalo prognati iz grada. Dozvolili su da najuglednije ljude potrpuju u zatvor kao pse, a oni čučali po kućama...

Sedeći za pisaćim stolom, Kas Hoster je nervozno ugasio cigaru.

– Moramo da ga likvidiramo – promrmljao je. – Samo treba pronaći način...

– Da ga ustrelimo čim izađe na ulicu – predložio je Kampel.

Kauboji sa obližnjeg ranča koji su sa svojim nadzornikom poslednji dovedeni u zatvor, zadovoljno su se

smeškali. I oni su videli da su baniti zabrinuti, a to je značilo nadu u skoro kraj ovih muka. Međutim, njihov nadzornik, ozbiljan čovek srednjih godina, bio je ogorčen.

– Ne možete večno ostati u gradu – prokomentarisao je glasno. – Budite sigurni da ćemo poći u poteru i uhvatiti vas! – dodao je tako snažno stežući šake u pesnice da su mu prsti potpuno pobeledi.

Čuvši ga, maršal se neprijatno trže. Suviše dobro je poznavao tu sortu ljudi kojoj su pripadali banditi i slutio je da će im se za ovo osvetiti.

Tako je i bilo.

Kas je besno zaurloao.

– A, sada ćete videti kako se razgovara sa Kasom Hosterom! Nateraćemo vas da igrate kako mi sviramo, prokletnici! – pripretio je i odmah potom izvadio kolt. Sledili su ga ostali i uskoro su kroz ćelije zviždali meci.

Uplašeni ljudi reagovali su različito: neki su se bacili na pod, neki su pokušali da se sakriju pod krevetom ili pak otkotrljaju u stranu. Samo se maršal nije pomerio, čak ni onda kada ga je dokačio komad usijanog olova.

Čim je počela pucnjava gradonačelnik se onesvestio od straha, dok se nadzornik ranča srušio na pod pogođen u grudi. To je valjda otreznilo bandite koji su prekinuli s paljbom i sami svesni da su se poneli bedno i kukavički.

Maršal Mejton je posmatrao čizmu iz koje se prelivala krv.

– Zašto se ne nosite sa Dokom Holidejem? – dobacio je ogorčeno. – Izgleda da vam nedostaje hrabrosti, gospodo? Lako je pucati na nenaoružane ljude, zar ne? Sigurni ste da vam se ne mogu suprotstaviti, pa je sve dozvoljeno.

Kas Hoster ga je ošinio pogledom punim mržnje i podigao kolt. Bez razmišljanja je povukao obarač, ali magacin mu je bio prazan.

– Možda bi trebalo da živiš još nekoliko minuta, policijsko pseto! – uzviknuo je. – A Dok Holidej će proći isto kao i ti, budi siguran u to.

– Dovedite lekara! – odvratio je Mejton pokazujući na ranjene u susednoj ćeliji. – Ljudima je potrebna pomoć!

Pat Džekson priđe ćelijama držeći nož u rukama.

– Kome treba lekar? – upitao je ironično.

U tom trenutku vrata kancelarije su se otvorila i na njima se pojavio doktor Halverson. Stari je, naime, čuo puškaranje i smogao snage da dođe pravo u lavlju jazbinu. Bez straha je prišao ćelijama i, misleći samo na povređene, kratko dobacio.

– Otvorite vrata, mister.

Na Hosterov znak Džekson je otvorio vrata i doktor je hitro stupio unutra. Pažljivo je pregledao ranjenog nadzornika i sa uzdahom saopštio.

– Moram mu izvaditi metak iz grudi.

– A onom drugom treba da odsečeš nogu! – dobacio je Hoster i pokazao na maršala.

Doktor je podigao glavu i odvratio drhteći od gneva.

– Možda bi bilo bolje da mislite na svoju kožu, Hostere.

Vođa bandita izbulji oči u starog.

– Ni ti ne bi smeo toliko sebi da dozvoliš, doktore! – ciknuo je i hitro izvukao revolver. No, tada se došlo do nečega što se inače veoma retko događa pošto je neko od članova bande pokušao je da nagovori gazdu da promeni odluku.

Bio je to Pat Džekson koji je uhvatio Hostera za mišicu.

– Možda bi bilo bolje da ne pucaš, Kas. Stari nam ne može naškoditi, ali može biti od koristi.

Hoster je nekoliko trenutaka razmišljao, a onda jedva primetno klimnuo glavom.

– Kris, Džeksone... – dobacio je ljudima pošavši ka izlazu. – Vi pođite sa mnom. Ti ostaješ ovde, Gordone. Neka i doktor ostane tu gde je. Za jedan sat napuštamo grad. I pripazi dobro na njih, Bentli. Nemoj da pred odlazak nešto iskrсне.

Pucnjavu u kancelariji čuli su svi, pa i Dok Holidej koji je bio jedini gost u salunu. Iako je kancelarija čuvara zakona bila u blizini, nije reagovao.

Samo je uzeo ključ sa stola i pogledao u krčmara.

Ovaj je shvatio šta Holidej želi i jedva čujno procedio.

– Idite gore, mister Holideje. Sve sobe su slobodne izuzev one sa brojem sedam.

Dok se gotovo nečujnim korakom popeo uz stepenice, a onda potražio sobu sa brojem sedam. Polako i oprezno je otvorio vrata i ušao unutra.

Pošto je bio u groznici, Webster je kao kroz san čuo da se otvaraju vrata. Pomislio je da je krčmar nešto zaboravio, a onda kroz treperavu izmaglicu koja mu je igrala pred očima pogledao i..... odmah shvatio ko je čovek koji je stao pored kreveta.

– Holidej... – promrmljao je tiho.

– Ha... ipak ste me našli. A mislio sam da ćete otići i...

– Trebalo je ranije da mislite, Webster – prekinuo ga je Džordžijanac posmatrajući teško povređenog čoveka. Nije ga mrzeo, ali nije ni osećao nikakvo sažaljenje prema njemu.

– Bila je to poslednja šansa da umaknem iz grada, Dok.. – procedio je Webster. – Ona mi je pomogla da pobegnem posle napada na banku. Ha.... da je stari blagajnik na vreme podigao ruke, sigurno ga ne bih ustrelio.

Još i to, zaključio je Holidej sa gorčinom, a onda se ćutke okrenuo i napustio ranjenikovu sobu. Vrata za njim sa treskom su se zatvorila, a

Rod Webster sa olakšanjem odahnuo. Bilo mu je jasno da je sve prokockao, ali ipak... Strahovito se plašio susreta sa Holidejem koji je prošao potpuno bezbolno. On nije poznavao Džordžijanca, ali kada ga je video bio je donekle razočaran. Naime, kralja svih strelaca zamišljao je sasvim drugačije, ali to sada nije bilo važno.

U međuvremenu je i sam Holidej osetio neku vrstu kajanja. Tačnije rečeno, shvatio je da je njegov dolazak u Abilenu bio besmislen. Nije bilo potrebe da kažnjava Webstera, jer je bandit bio dovoljno kažnjen i obeležen za ceo život. Osim toga, obesiće ga čim se oporavi i ta priča će biti završena.

Nalazio se u svojoj sobi i zamišljeno gledao kroz prozor. Kiša je ponovo počela da pada i još više se naoblacilo. Posle nekoliko minuta ugledao je trojicu razbojnika koji su išli prema salunu. Nije se pomerio niti učinio bilo šta iako je znao da se vreme obračuna opasno približilo.

Namršteni razbojnici su ušli u lokal i počelili da se nalivaju viskijem. Onda je Hoster poskočio i uneo se krčmaru u lice.

– Gde je? – zaurao je.

– Ko? – upitao je ovaj praveći se naivan.

Nervozni vođa bande uperi kolt u čoveka za šankom.

– Gde je Holidej, pobogu? Govori odmah ili si gotov!

– Soba broj četiri... – promućao je ovaj.

– Aha... to je ona pored Vebstero-ve... – promrmľao je Kampel. – Hoćeš li...

Vođa bande ga je prekinuo u pola rečenice.

– Na vreme ćeš saznati šta hoću!

Krčmar je, ko zna zašto, najednom obratio pažnju na zidni sat koji je otkucavao pet popodne. Sada to niko nije znao, ali bio je to sat koji će stočarski grad Abilena još dugo pamtit.

Ujedno, bio je to i poslednji sat u životu razbojničkog vođe Kasa Hoster.

* * *

Sudbina je spremila ono najgore za još jednog čoveka, mada ni on to nije znao, a ni slutio da mu se približava kraj.

Bio je to rančer Bil Milton, ozbiljan i neustrašiv pedesetogodišnjak. Imao je veliki ranč i iznad svega uživao u pogledu na nepregledne pašnjake bufalo trave koja se talasa na vetru. Retko se pojavljivao u gradu, a još ređe zalazio u salune. Nekada davno došao je ovamo kao siromašni kauboj i godinama vredno radio dok nije kupio prvi komad zemlje. Tu se nije zaustavio. Godine su prolazile, imanje se širilo i on je danas bio jedan od najvećih rančera u celom kraju. Imao

je dobar odnos sa kaubojima koji su ga poštovali i cenili.

Sve do sada.

Bar tako je on mislio, ne znajući da su nadzornika i šestoricu kauboja sa njegovog ranča razbojnici jednostavno „pokupili” na ulici i bez objašnjenja ih strpali u ćeliju. Inače, ljudi su trebali da obave neke kupovine, preuzmu robu i vrate se na imanje. Čekao ih je neko vreme, a kada je počeo da se spušta mrak, uputio se u grad. Bio je prilično ljut, uveren da momci negde podupiru šank, što se ponekad događalo, ali samo kada se završi sav posao. Zato je bio prilično iznenađen, a što je još gore, osećao se izneverenim. Jašuci glavnom ulicom još izdaleka je primetio da su konji njegovih kauboja vezani za prečku ispred „Metropolitan” saluna.

– Prokletstvo, to sam i mislio! – promrmľao je ljutito. – Čekajte samo, potrprašiću ja vas – dodao je, u čudu pomislivši kako je ovako nešto moglo da se desi i nadzorniku, ozbiljnom čoveku kome je rad uvek bio na prvom mestu.

Naravno, on nije ni slutio da je baš njegov nadzornik tog trenutka ležao u maršalovoj kancelariji zavijenih grudi i veoma ozbiljno ranjen. Bio je smrtnički bled i doktor Halvers nije gajio nikakve nade da će preživeti. Osim toga, ni maršalu nije bilo dobro pošto se ispostavilo da rana na nozi nije nimalo bezazlena. Ipak, Mejton

je sam previo nogu i, stežući zube, sedeo na drvenoj klupi posmatrajuću Gordona Bentlija koji je upravo prišao prozoru.

Naime, razbojnik je čuo topot kopita i spazio jahača koji je upravo prošao pored kancelarije.

– Taj je trebalo da stigne sat kasnije... – promrmljao je cereći se. – Njegov maler. Viski koji namerava da popije skupo će platiti.

Bob Milton je sjahao tačno ispred saluna. Bio je toliko ljut da nije ni primetio praznu glavnu ulicu. U stvari, od ljutnje je bilo veće razočarenje u nadzornika Barna Kantlija na koga je do sada uvek mogao da se osloni.

Zato je gotovo mehanički vezao konja za prečku i krenuo prema ulazu.

Razbojnici su ga, naravno, primetili.

– Imamo posetu, gazda! – povikao je Kampel.

– Zaista? A ko je to? – upitao je Hoster koji je upravo pošao uz stepenice.

– Pošto se nisam rodio u ovom bednom gnezdu, nemam pojma o kome se radi, gazda.

Hoster je zastao i napregnuto posmatrao vrata. Istovremeno je načuljio uši pokušavajući da odgonetne šta se na spratu dešava. Bio je nesiguran i zbog toga ljut na samog sebe. Jer, tu gore u sobi nalazio se čovek od koga je zazirao i koji ga je napravio smešnim. A to nikako nije smeo da

dozvoli... Uzdahnuo je i neprijateljskim pogledom odmerio pridošlicu.

Samo mi je ovaj još trebao, pomislio je, odmah ocenivši da pred njim nije neki revolveraš ili predstavnik zakona, već običan rančer.

Bil Milton je stajao na ulazu i pogledom kružio po lokalu.

– Dobar dan! – pozdravio ga je krčmar koji ga je poznavao iako je rančer veoma retko navraćao do njega.

Milton je klimnuo glavom, upitno pogledao njega, a zatim Hostera i ostalu dvojicu bandita. Te ljude nikada nije video u Abileni, zaključio je i odjednom se setio da je glavna ulica bila čudno prazna. A ovi tipovi? Iako su se uvukli u elegantna odela izgledaju slično kao i konjokradice koje je nedavno uhvatio na ranču. Kao iskusan čovek osetio je napetost koja je vladala u prostoriji i lagano prišao šanku.

– Gde su moji ljudi? – upitao je.

– Konji su im vezani tu, ispred lokala.

Krčmar Bob Halverson nije stigao da izusti ni reč, jer se Hoster munjevito ubacio.

– Koje ljude tražite? – upitao je besno. – I ko su oni uopšte?

Bil Milton, uspešan i veoma iskusen čovek, pogleda u muškarca sa ožiljkom osećajući kako ga obuzima ogorčenost zbog tona kojim mu se ovaj obratio.

– Ne mogu da se setim da smo se nas dvojica ranije upoznali, mister – odvratio je kratko, a onda se ponovo okrenuo prema krčmaru. – Gde su moji ljudi? – ponovio je.

Halverson uputi značajan pogled prema Hosteru koji je sišao sa stepenica i sada lagano prilazio šanku. Što se tiče odnosa krčmara i rančera, oni nikada nisu bili srdačni, ali ova situacija nametala je nova pravila. Razumeli su se pogledima, jer su odjednom shvatili da su na istoj strani i da se moraju držati zajedno.

Zato je Halverson ćutke natočio viski i tutnuo ga rančeru nadajući se da će se ovaj smiriti. Onda mu je tihim, jedva čujnim glasom saopštio:

– Vaši ljudi su u zatvoru, Miltone.

– Molim? Šta su učinili?

Bob Halverson je zbunjeno slegnuo ramenima žaleći što je uopšte nešto rekao. U međuvremenu je prišao Kas Hoster i naslonio se na šank.

– Želite da znate šta su momci učinili? – upitao je cereći se. – Pa evo, reći ću vam. Zatvorio sam ih, jer su lupeži i razmetljivci.

Trudeći se da ne pokaže odvratnost, Milton je i dalje ostao pri svome.

– Maločas sam vam rekao da nisam zainteresovan za razgovor sa vama, mister.

To je posebno iznerviralo Krisa Kampela koji je iznenada izvukao pištolj i uperio ga rančeru u grudi.

– Na kom mestu da ga izbušim, gazda?

Hoster se vidno namršti.

– Skloni tu pucaljku, druškane! Ne brini, za ovoga ću se ja pobrinuti – dodao je ne mogavši da se suzdrži. Ništa mu nije išlo glatko i zato je bio strahovito napet. A Nesrećni Milton je naišao baš u tom trenutku...

– Možda bi bilo najbolje da sada odete – dobaci krčmar Halverson rančeru. – Vratite se za jedan sat i ljudi će sigurno biti ovde.

Ponosni rančer nije razumeo Halversonov pokušaj.

– Treba da odem? – odvratio je uvređeno. – Možda zbog ovih ljudi ovde? – dodao je pokazujući rukom na Hostera.

Ništa ne govoreći, Hoster je zamahnuo i snažno udario rančera u stomak. Pošto je bio visok i snažan, Milton je ostao na nogama. Čak šta više, nije se ni pomerio već je hrabro zamahnuo kako bi uzvratio udarac. Međutim, lukavi Hosner ga je vešto izbegao tako da je rančerova pesnica uletela u prazno. Tada je Milton napravio najveću grešku u životu, grešku koja ga je skupo koštala.

Kao miroljubiv čovek nenaviknut na ove situacije, on možda nije hteo nikoga da ubije, već jednostavno da se zaštiti, jer se osetio ugroženim. Osim toga, izvukao je kolt i zato što je u ogledalu iza bara spazio Džeksona sa

revolverom u ruci. Okrenuo se i upe-
rio oružje u grudi Kasa Hostera.

– Recite onom čoveku koji mi stoji
iza leđa da baci oružje.

Melez se zakikotao i namignuo gaz-
di. Hoster je samo klimnuo glavom i
odmerio rančera.

– Pre nego što povučete obarač,
imaćete metak u leđima.

– A vi moj metak u svojoj proklesoj
glavi – odbrusio je Milton hladno.

Hoster se iscerio. Znao je da je nad-
moćan, isto kao što je znao da rančer
ne pripada tipu ljudi koji hladnokrv-
no ubijaju druge. Zato se nije uzne-
mirio, jer je bio siguran da će iz ovog
duela izaći kao pobednik.

Bob Halverson je još jednom poku-
šao.

– Taj čovek vam nije ništa učinio,
Hostere – kazao je brišući čelo oro-
šeno znojem. – Recite onom mom-
ku – dodao je pritom pokazujući na
Džeksona – da spusti oružje.

Međutim, rančerovala sudbina već je
bila određena. Istog trena Hoster mu
je izbio oružje iz ruke, Pat Džekson je
zapucao i preneraženi Milton se sru-
čio na pod pogođen tačno u grudi.

Melez je vratio kolt u futrolu.

– Da li je bar ovoga puta sve u redu,
gazda?

Hoster klimnu glavom.

– Sve je onako kako treba, ništa ne
brini.

Krčmar je netremice piljio u mrtvog
rančera ispred šanka.

– Ne, ne... ovo se nije smelo dogo-
diti... – mrmljao je očajnički mašući
glavom. – Nikako nije...

Hoster se resko nasmejao.

– Šta sada hoćete? Pa on je pucao
prvi!

Tog trenutka Bob Halverson je zabo-
ravio na opasnost u kojoj se nalazio.
No, ono što se u poslednjih dvadeset
i četiri sata dogodilo u Abileni bilo je
za njega previše. Naravno, Halverson
nije bio nikakav junak koji se bori za
pravdu, a ni neki naročito dobar čov-
ek. Celoga života interesovalo ga je
samo jedno, a to je kako da zaradi
što više. Ipak, nikada nije dolazio u
sukob sa zakonom, a ljude poput Ho-
sterovih bandita duboko je prezirao.

– Da, rančer je prvi potegao kolt –
obrecnuo se – ali kada je metak ispa-
ljen, on više nije držao oružje u ruci!

– Da ja ovog preuzmem, gazda? –
upitao je Kris Kampel izvukavši re-
volver.

Onda se sa stepeništa začuo šum.
Staro, isušeno drvo je zaškripalo pod
teretom visokog čoveka u tamnom
koji je upravo silazio.

Razbojници su okrenuli glave i videli
kako Dok zastaje na stepenicama.

Zavladala je neprijatna tišina.

Kas Hoster je osetio kako mu se
grlo suši. Nije ovako zamišljao svoj
poslednji susret sa Dokom Holide-
jem. Hteo je da ga iznenadi i napad-
ne u njegovoj sobi, ali ta zamisao je
očigledno propala.

Sada je Džordžijanac stajao pred njim, miran, spuštenih ruku i ledenog pogleda.

– Ovde niko neće nikoga da preuzima – dobacio je kao odgovor na Kampelovo pitanje.

– Ah, dobro ste! – začuo se sa vrata glas Gordona Bentlija. – Već sam mislio da je nekoga od vas ustrelio.

Hoster ga je pogledao i odmah shvatio kakvu je grešku napravio ostavljajući taoce bez nadzora. Konačno, sva četvorica su zavisila od njih.

– Ti, idiote! – povikao je namrštivši se. – Kako si mogao da napustiš zatvor?

Sa Bentlijevog lica nestalo je glupog osmeha.

– Ja... Konačno moram da znam kada treba da poubijam one momke. Čuo sam pucanj i hteo...

– Zaveži i gubi se odavde! – naredio mu je Hoster.

Samo par trenutaka vladala je tišina, a onda je prostorijom ponovo odjeknuo metalni Džordžijančev glas.

– Ne samo on! – dobacio je još uvek stojeći na poslednjoj stepenici. – Gubite se svi!

Tek tada je Bentli primetio Doka Holideja. Zakoračivši korak, dva u salun, iznenađeno je odmerio stranca.

– Zar je ovaj još ovde i još ima šta da kaže?

Kas Hoster više nije mogao da kontroliše svoju napetost. Zato je kao furija doleteo do Bentlija i udario ga pesnicom u glavu.

– Ovde samo ja imam nešto da kažem, jesi li razumeo? A sada se gubi!

– On će ostati! – dobacio je Džordžijanac, a glas mu je zvučao kao lomljava stakla.

U salunu je zavladao tajac.

Četiri zločinca koji su u strahu držali ceo grad, stajali su nemi i ukočeni pred čovekom koji ih je motrio svojim ledenim pogledom. Nijedan od njih nije ni sanjao da pred njima stoji mladi i obrazovani lekar iz Bostona koji je zbog bolesti morao da napusti sve blagodeti života u velikom gradu i otisne se u divljinu.

Krčmarevo lice se kupalo u znoju. On, koji se nagledao tolikih obračuna i sukoba stojeći iza šanka, sada je potpuno izgubio nerve.

– Sada je sve gotovo! – počeo je da viče, stežući pesnice i lica crvenog od gneva. – Došao vam je kraj, prokletnici! Nećete mu moći ništa, apsolutno ništa. Sve će vas izbaciti iz čizama, sve, ja vam kažem! – urlao je Halver-son gušeći se. – A ti dolari koje ste izgubili bili su moji! Pare za koje sam godinama dirinčio, slušajući iz noći u noć glupe priče razbojnika, ubica i kojekakvih protuva. Ali, sada je gotovo! Sve će vas izbaciti iz čizama!

Nož Pata Džeksona ciljao je u grudi, ali je krčmar podigao ruke i malo se iskrenuo tako da mu se oštrica zarila u levo rame. Iznenaden, za trenutak je zastao stisnuvši zube i pokušavajući da savlada oštar bol. Odmah zatim levom rukom je pokušao da se uhvati za šank, a desnom da izvadi nož iz rane. No, nije mu uspelo pa se jednostavno skljkao iza šanka.

Dok je polako stupio u lokal.

Četiri para očuju netremice su ga posmatrala.

U „Metropolitan” salunu situacija nikada nije bila ozbiljnija.

Napolju, na pločniku, još uvek je ležao advokata Moris. Građani su kroz prozore posmatrali kako ulica polako tone u mrak, videli rančera Milтона kako ulazi u salun i kasnije čuli pucnje. Međutim, niko nije imao hrabrosti da napusti kuću, jer bi to u ovim okolnostima bilo ravno smrtnoj pesudi.

Međutim, u Abileni je postojao čovek koji ništa od svega ovoga nije video niti je znao šta se u poslednja dva dana zaista odigralo. Čuo je samo da je u grad došla grupa bandita i ništa više. Bio je to vlasnik konjušnice Korner čija se kuća nalazila suviše daleko da bi čuo pucnje iz maršalove kancelarije ili „Metropolitan” saluna.

Sada je Korner prezno zatvorio kapiju i pogledao daleko dole niz ulicu. Bila je potpuno pusta što mu se, bez

obzira na kišu, učinilo strahovito tužnim. Više nije mogao da podnese sramotu i pritisak koji su već dva dana pritiskali grad. Pre nego što je izašao napolje, pun sat je podmazivao sačmaricu koju je sada poneo sa sobom. Inače, poslednji put ju je koristio dosta davno, još za vreme borbi sa Sijuksima kada su divlje horde crvenokožaca kidisale na grad i zasipale ga zapaljenim strelama.

Pošto je stigao do maršalske kancelarije primetio je da su vrata otvorena pa je lagano prišao i oslušnuo. S obzirom da nije čuo nikakv šum, oprezno je promolio glavu.

Maršal Mejton ga je odmah ugledao.

Kovač je stao na prag i uplašeno pogledao oko sebe. Prednja prostorija bila je prazna. Onda je u prvoj ćeliji ugledao maršala sa zavijenom nogom.

– Udite, brzo – posavetovao ga je Mejton. – Nema nikoga od razbojnika, ali se svakog časa mogu vratiti. – Kornere, ovamo! Brzo udite! – povikao je.

– Zaista? – upitao je mehanički. – Kako to da su vas ostavili?

– Ne pitajte mnogo, Kornere. Samo zatvorite vrata za sobom i navucite rezu.

Stari je poslušao maršala i brzo otključao ćelije. Iako su bili oslobođeni, ljudi su shvatili da ne mogu mnogo da učine pošto su im banditi oduzeli

oružje. U stvari, imali su samo staru pušku koju je doneo Džul Korner.

– Šta će sada biti? – brižno je upitao stari lekar. – Ranjenicima je potrebna nega i moraju što pre u ordinaciju.

Mejton je odmahnuo rukom.

– To može da sačeka, doktore. Sada nam je najpotrebnije oružje. Vi mi odmah dajte pušku, Korneru – dodao je okrenuvši se prema vlasniku konjušnice.

– Šta planirate? – upitao je ovaj maršala.

On je hramajući pošao prema vratima.

– Idem da nabavim oružje. Brzo ću se vratiti – dodao je kratko.

– Možda je bolje da pođe neko od nas – dobacio je jedan od kauboja.

Mejton je odlučno odmahnuo glavom.

– Ne, to je moj posao. Vi ostanite tu i zaključajte vrata za mnom.

– Idem i ja sa vama, Mejtone – javio se doktor. – Kod kuće imam kolt i mogu da...

– Već sam rekao da je ovo samo moj posao i tako će ostati, doktore. Ne želim da neko strada zbog onoga što ja treba da uradim.

Naravno, ljudi nisu znali šta se u međuvremenu dogodilo. Samo su čuli pucanj i videli da je Bentley istrčao na ulicu. Niko nije imao pojma da je rančer stradao samo zato što se raspitivao za svoje ljude. Da su to

znali, kauboji bi izjurili napolje i nasrnuli na bandite golim rukama.

Ni čovek sa zvezdom nije morao da dolazi, jer je njegov posao već preuzeo ranije odbačen i oteran iz grada, čuveni kockar i strelac, Dok Holidej!

* * *

I baš on je stajao mirno, ruku iskle-sanih na grudima i hladno odmeravao ubicu i razbojnika Kasa Hostera.

– Zar još nisi primetio da si proigrao sve šanse? – upitao je istim ledenim glasom od koga su bandite podilazili žmarci.

Ostala trojica su takođe stajala mirno i gledala u svoga vođu, čekajući njegov mig da krenu u akciju. Pat Džekson je bio posebno nervozan. Šta radi taj Hoster, pitao se ljutito. Zar će samo stajati i dozvoliti da nas taj kicoš i dalje vređa? Nešto se mora desiti, mora se pokrenuti...

Bio je nervozan i napet, pa je zato rešio da neupadljivo izvuče nož; ruka mu je lagano krenula niz kaput sve dok nije napipao dršku...

Ali, Džordžijancu nije promakao njegov pokret.

– Pre nego što ga izvučeš napolje, bićeš mrtav, druškane! – opomenuo ga je, još uvek držeći ruke prekrštene na grudima.

Džeksonova ruka kao da se zaledila. I sam je bio začuđen što je tako reagovao, ali izgleda da je prvi put u

životu stajao naspram čoveka kome nije bio dorastao.

Hoster je teško disao dok je u njemu sve kiptelo od besa. Proklinjao je sudbinu što mu je poslala Holideja, jer je on sa ljudima već trebao da ode iz grada. Sada je grčevito razmišljao šta da radi.

U stvarnost ga je vratio Bentli koji je upitao.

– Šta je sada, gazda? Da idem ili ne?

– Ići ćeš – odvratio je muklo. – Otići ćeš i poubijati sav onaj šljam u zatvoru – kazao je i krenuo rukom ka opasaču.

Istoga trena Džekson je potegao nož iz pojasa.

Ali, tada je već bilo kasno.

Niklovani revolveri Doka Holideja poleteli su uvis i zapevali svoju ubistvenu pesmu.

Sve se završilo neočekivano brzo.

Pat Džekson se srušio preko rančerovog tela, pogođeni Hoster je pri padu glavom udario o šank, dok su druga dvojica odmah podigla ruke.

Stigavši na trem, maršal Mejton je začuo pucnje nakon kojih je zavlada la tišina. Zastao je na ulazu i kada se barutni dim razišao pažljivo pogledao po lokalu. Video je razbojнике na podu, a onda ugledao dvojicu sa podignutim rukama.

Trebalo mu je nekoliko trenutaka da se povрати od iznenađenja.

– Vi ste Dok Holidej? – upitao je čoveka u tamnom koji je nepomično stajao nedaleko od stepenica.

– Da, ja sam taj.

Mejton rukom pokaza na razbojнике na podu.

– Mrtvi?

– Samo jedan – odvratio je Dok umorno. – Mislim da se zove Hoster. Nije se moglo drugačije pošto su svi odjednom potegli oružje, mister.

– Svi su odjednom potegli... – ponovio je Mejton mrmljajući. Svi odjednom, a Dok Holidej živ i zdrav. To je prosto neverovatno!

Džordžijanac je odlučnim pokretom natukao svoj „stetson” i lagano krenuo prema izlazu. Stigavši do vrata, okrenuo se i dobacio.

– Bilo bi dobro da odmah dovedete lekara pošto je krčmar ranjen i leži iza šanka. Zatim je izvadio svežnjeve novca iz svih džepova i stavio ih na obližnji sto.

– Ovo dajte ljudima čiji je novac opljačkan – rekao je.

Samo četvrt sata kasnije, čovek u tamnom napustio je grad.

Bilo je tmurno i kišovito večer pa niko od građana nije video usamljenog jahača koji je mirno odjahao, izgubivši se u izmaglici.

Niko ga nije ispratio niti mu zahvalio za ono što je učinio.

A možda je on baš to i hteo.

Počeo je da duva jači vetar koji je sa Zapada donosio svežinu.

* * *

Holidej je dolazio sa severa. Prešao je granicu države Nebraska i nastavio put idući u susret novim predelima, uživajući u miru, tišini i divljoj lepoti prirode. Zastao je da se odmori na Plavim jezerima i iznenađen, sa uzvišice posmatrao ljude kako vode konje natovarene kantama. Tek kada su istresli sadržaj po niskoj travi, shvatio je šta smeraju. Naime, bilo mu je jasno da se u kantama nalazio petrolej.

Nije mogao da veruje svojim očima, ali ni da bilo šta uradi.

Jer, delo je bilo učinjeno.

Ipak, rešio je da uzjaše konja i što pre krene dalje. I baš tada, iz žbuna tamariske pred njim se pojavio neobičan jahač. Bio je visok, snažno građen, sitnih žućkastih očiju i širokog lica. U prvi mah ga je podsetio na Mongola.

– Možda je bolje da se ovde ne zadržavate mister – dobacio je snagator koga su zvali Dakota Kid i koji je bio izuzetno vešt u u tučnjavi, ali i pri potezanju revolvera. – Najbolje će biti da se odmah izgubite – dodao je kratko, okrenuo konja i odjahao u galopu.

To je bilo sve.

Dok je požurio napred, ali ne zato što mu je nepoznati rekao, već zato što je očekivao da se svakog trena desi ono najgore.

I zaista, za nekoliko minuta prerija je planula u širokom luku, a on je imao prilično muke da umakne vatri. Terao je Miga koliko god je mogao i bio prvi koji je vest o vatri doneo u grad.

Bilo je podne kada je ujahao u gotovo pustu glavnu ulicu. Ispred saluna stajalo je nekoliko konja oborenih glava, dok je šerif Mek Kvin sedeo na tremu i dremao u svom naslonjaču od pruća. Bilo je očigledno da čuvar zakona u Smitaunu nema velikih briga i da uživa u podnevnom odmoru.

Ipak se trgao čuvši glasan topot kopita i već sledećeg trenutka pred sobom je ugledao čoveka u tamnom koji je hitro sjahao i u dva koraka se našao pored njega.

– Oh... šta je sa vama? – upitao je šerif zbunjeno.

– Prerija gori! – odvratio je čovek u tamnom.

– Šta to govorite? Gori?? Ne, to nije moguće...

– Ako me još budete ispitivali, biće prekasno.

– Kako prekasno? Gde to gori?

– Ama, čoveče – uzviknuo je Holidej nestrpljivo – odmah alarmirajte grad! Potrebni su vam voda, pesak i ljudi koji će vam pomoći!

Samo što je to izgovorio, a iza prvih brežuljaka pojavio se oblak dima. Nije prošlo mnogo i dim je zaklonio sunce dok su prvi plameni jezici krenuli niz brežuljak.

Ono što je sledilo odigralo se munjevit.

– Ali...– mrmljao je Mek Kvin – u Smitaunu ima samo jedan bunar. A reka je tek milju niže i ne znam kako ćemo...

Od ovoga nema pomoći, shvatio je Dok i okrenuo se. Ništa mi drugo ne preostaje, zaključio je, izvukao kolt i ispalio nekih desetak hitaca u vazduh.

To je bilo delotvorno, jer se Smitaun odjednom probudio iz popodnevnog sna. Ljudi su poskakali sa stolica, otvorili prozore ili pak istrčali napolje. I pre nego što su upitali šta se zbiva, osetili su ljuti dim i videli tamne oblake. Tek tada su obratili pažnju na jahača u crnom koji je galopirao ulicom i uzvikivao:

– Prerija gori! Ljudi, prenite se! Vaše kuće su u opasnosti!

Ali, sve je bilo prekasno. Grad se nije mogao spasti čak i da nije zavladala panika. Shvativši u kakvoj su opasnosti, izbezumljeni ljudi izvlačili su iz kuća šta su mogli i ne pomišljajući da gase požar.

Dok je duboko uzdahnio i lagano se vratio do šerifske kancelarije. Tu se nemalo iznenadio videvši da čuvar zakona kao opčinjen pilji u plamen koji je već zahvatio krovove prvih kuća.

– Dovedite malo ovu rulju u red, mister! – doviknuo mu je. – Ako ovako

nastave, izgorećete zajedno sa kućama.

Čovek je delovao potpuno bespomoćno.

– Šta da radim? – upitao je.

I zaista, više ništa se nije moglo učiniti. Kuće su gorele kao igračke, a uz vatru su počele da odjekuju čas jače, čas slabije detonacije. To je bila municija koju su ljudi držali u sanducima i ormanima i koja se sada u dodiru sa vatrom „javljala” na poseban način.

Tada je počelo bekstvo na reku. Ljudi se više nisu osvrćali na imovinu, već su mahnito jurili prema vodi želeći da spasu gole živote. Dok je u žurbi spasio devojkicu koja je izlazila iz saluna i kojoj je plamen već zahvatio haljinu. Naravno, nemalo se iznenadio prepoznavši u njoj Lauru Higin!

I ona je bila zapanjena, ali sve je bilo tako brzo da nije mogla da reaguje. A i šta bi? Čovek joj je spasio život, baš on, muškarac koga je istovremeno i mrzela i volela i koga je stalno sledila želeći da se osveti.

Doduše, kada su se malo udaljili pokušala je da se otme i skoči sa konja, ali Dok ju je još čvršće stegao i rekao:

– Sjahaćete kada stignemo do reke.

Tako je i bilo. Čim su se dokopali spasonosne obale, devojkica je skli-

znula sa konja i prkosno podigla glavu.

– To je to, mister. I ne dugujem vam zahvalnost! Ništa vam ne dugujem!

– Od vas nisam ni tražio zahvalnost – odvratio je Dok i poterao konja prema vodi. Zaustavio se i polako pogledao oko sebe.

Ljudi su stajali svuda uz obalu i ćutke posmatrali vatru koja im je gutala domove.

– Ko bi ovako nešto mogao da učini? – promrsio je šerif uz dubok uzdah, izričući tako pitanje kome je svima bilo na duši.

Nije bilo odgovora. Katastrofa koja se dešavala pred očima svih oduzela im je moć govora. Ljudi su bili zabezeknuti, još uvek ne verujući da je ovo stvarnost.

Onda se javila Laura Higin. Nisu je poznavali, jer je tek pre dva dana stigla u grad.

– Možda je to učinio Dok Holidej! – uzviknula je i pokazala rukom na Džordžijanca. – On nas sve mrzi – nastavila je da izmišlja. – Mrzi i celu ovu pokrajinu! Svuda gde prođe, seje smrt. On je mog oca...

Zastala je, jer joj je Dok u međuvremenu prišao.

– Ako ste ikada čuli za boga, onda mu toplo zahvalite što ste na svet došli kao žena. Inače...

Laura se histerično nasmejala.

– Znam. Inače bih imala u grudima jedan od vaših čuvenih metaka, zar nije tako?

Holidej joj je odvratio tako glasno da su svi mogli da čuju.

– Ne, gospođice, prilepio bih vam nekoliko žestokih šamara.

Upravo u tom trenutku pojavili su se jahači. Grabili su obalom reke brzo se približavajući. Bili su to ljudi surovih lica kojima su sada pokušavali da daju tužan izraz. To im je delimično uspelo, ali njihovom šefu....

Ne, mongolsko lice Dakote Kida imalo je uvek isti izraz. Stigavši do grupe građana, on priđe šerifu.

– Prokleta stvar – kazao je muklo i glavom pokazao na ugljenisani grad.

– Možemo li da pomognemo? – dodao je okrenuvši se i pritom primetio Džordžijanca. No, ostao je hladan i mirno kliznuo iz sedla.

– Odakle dolazite? – upitao je čuvar zakona, sumnjičavo odmeravajući svu petoricu.

– Sa one strane – odvratio je Kid i neodređeno pokazao prema jugu.

Samo je Holidej primetio da njihovi konji nisu mokri, iako su navodno prešli reku. No, on je i bez toga znao da je čovek mongolskog lica lagao. Konačno, video ga i odmah prepoznao mada se nije odao nijednim gestom ili pokretom.

U međuvremenu je vatra potpuno utihnula ostavljajući za sobom samo gar, pepeo i smrt. Ljudi su još uvek

bili u šoku, a jedini koji je znao i shvatio šta se dogodilo, nije rekao ni reč. Samo je još jednom odmerio ljutitu Lauru Higinis i krenuo.

Međutim, Dakota Kid se odvojio od grupe razbojnika i presekao mu put.

– Hej, mister, da li smo se mi već videli?

– Može biti, mister – odvratio je Holidej nemarno.

Razbojnik nije znao šta da misli. Ovaj stranac u tamnom odelu izgledao mu je nekako čudan, neprijatan. Iz razmišljanja ga je trgao šerifov glas.

– Poznajete li Doka Holideja?

Dakota razrogači oči.

– On je... Dok Holidej?

– Da, on je – odvratila je Laura i stala ispred Kida uputivši mu jedan od svojih zavodničkih pogleda. Opseđnuta željom za osvetom, sasvim dobro je znala šta čini: ponovo je tragala za čovekom koga će nahuškati protiv Holideja.

I činilo joj se da ga je našla.

Dok je ponovo pokušao da krene, ali ga je zaustavio šerifov glas:

– Zaustavite konja, Holideje. Mislim da bi nas dvojica trebali da porazgovaramo.

– O čemu se radi?

Šerif se nakašlja.

– Pa... ovde je neko optužen za podmetanje vatre.

– A zašto ne biste upitali gospođicu Higinis šta je pravi razlog tako ozbiljne optužbe?

Devojka je prkosno zabacila glavu.

– Zato što je ubio mog oca – rekla je, ne shvatajući da je rekla nešto što joj nije išlo u prilog. Na žalost, to nisu shvatili ni ostali. Pred sobom su videli samo lepu devojku i čoveka koji je bio na zlom glasu.

Ali, Kid je shvatio devojku koja mu je prišla tako blizu da je mogao da oseti toplotu njenog tela. Video je da je u pitanju opasna igra, ali još nije znao ni cenu, a ni nagradu ako ovoj lepotici ispuni želju.

Brzo je razmišljao, a onda je izvukao kolt i uperio ga Holideju u grudi.

Ko je, u stvari, bio taj čovek čudnog imena, neprijatnog lica i neviđene surovosti?

On se, uistinu, zvao Kid Gren i pre mnogo godina bio je prijatelj Kliva Berija, nekada poručnika graničnog utvrđenja Randau. Bilo je to nemirno doba kada su Sijuks Indijanci krstarili teritorijom i često napadali utvrđenja kao što je to bilo i ovoga puta. I kada je stari komadant poginuo u borbi, za novog je izabran Kliv Beri što je izazvalo Grenovo ogorčenje. Zato se osvetio svima tajno otvorivši kapije utvrđenja i omogućivši Indijancima da prodru unutra. Posle duge i teške borbe u kojoj su gotovo svi vojnici izginuli, Indijanci su zauzeli utvrđenje, a samo je Beri

sa nekolicinom ljudi uspeo da se spase. On je znao ko je krivac za pokolj, ali Gren je u međuvremenu nestao i nikada ga niko nije video. U odsustvu je izbačen iz vojske i to je bilo sve. Sada, posle dvadeset dugih godina, Gren je došao da se osveti. To mu je i uspelo; uništio je ceo jedan kraj, a sada je držao revolver uperen u najbržeg strelca Zapada.

Međutim, Dok je sedeo bez pokreta i mirno ga posmatrao.

– Pozivam vas na dvoboj, Holideje – rekao je držeći prst na obaraču i ispod oka posmatrajući Lauru Higin.

– Savetovao bih vam da se manete toga – odvratio je čovek u tamnom i okrenuo konja spremajući se da odjaše.

Kid je još jednom pogledao u devojku, a onda otkočio kolt. No, pre nego što je povukao obarač desilo se nešto što su svi smatrali nemogućim.

Holidej je munjevito potegao i kuršumom mu izbio oružje iz ruke!

– Upozorio sam vas – dobacio je hladno.

– Ali... ja nisam pucao – promucalo je Gren tiho.

– Samo zato što niste stigli to da učinite.

Zaokupljeni sukobom, građani nisu primetili jahače koji su se približavali reci sa zapadne strane. Bio je to rančer Kliv Beri sa nekolicinom svojih kauboja. U širokom luku su obišli vatru i prišli reci sa zapadne strane.

Rančer je bio ozbiljan, a brige zbog spaljenog ranča kao i ostali tragični događaji urezali su mu na licu nove bore. Kada je sa ljudima stigao do poslednjeg proplanka, ugledao je spaljeni grad. Još jedanput je udahnuo pomislivši na kuće koje je posedovao u gradu i koje su sada nestale u plamenu. Onda je iz pravca reke začuo pucanje i bez razmišljanja poterao konja u tom pravcu.

Stigao je u trenutku kada Dok prišao sasvim blizu Dakota Kidu i jedva čujno procedio.

– Sada je vreme da nestaneš, razbojnice.

Rančer se zaustavio, snažno je zategao uzde i... pogled mu se ukočio. Nekoliko sekundi bio je potpuno nepomičan pitajući se da li sanja...

Ali to nije bio san. On je zaista gledao u Kida Grena, svog nekadašnjeg oficira koji je u smrt oterao mnoge ljude.

– Gren! Nije moguće, Kid Gren! – povikao je i za tren skoro pomodreo u licu. Onda je skrenuo pogled prema Holideju koji je još uvek držao kolt u ruci.

– Prepustite tog čoveka meni, mister! – dobacio je izvukavši oružje.

Kid je za trenutak prebledeo i ošinu ga pogledom punim mržnje. Godinama je očekivao ovaj susret, sanjao je o njemu u dugim, usamljenim noćima, smišljao šta će da kaže i učini. A sada... Sada je taj omraženi

čovjek ovde, a njegov kolt daleko na zemlji.

– Ja sam nenaoružan – kazao je kratko.

– Vi niste samo izdajnik, Grene, vi ste kukavica! – povikao je rančer. – Uzmite oružje i potegnite! Nas dvojica treba da sredimo mnoge račune. Hajde, uzmi taj kolt i vrati ga u futrolu!

Dakota je to učinio, ali nije potegao

– Ne pada mi na pamet da sada prihvatim dvoboj sa vama – obrecno se prezrivo, odmeravajući Doka sa isukanim koltom i motreći na svoje ljude koji su još uvek bez pokreta stajali ispred žbunja.

Beri se prezrivo nasmija.

– Niste samo izdajica, već i kukavica. Uostalom, ta dva po pravilu uvek idu zajedno, zar ne?

Bandit odmahnu glavom.

– Sada svaljujete krivicu na mene, a vi ste onda zakazali. Trebalo je da odete iz utvrđenja, jer ste bili nesposobni da komandujete.

– Ni reči više, inače ću vas ubiti golim pesnicama, Gren!

To kao da je bio znak za Dakotine ljude koji su pritrčali da se obračunaju, usput vadeći koltove. Došlo je do puškaranja koje je trajalo samo nekoliko trenutaka, a onda se sve smirilo. Na zemlji je ostao da leži jedan od bandita, ali je ranjen i šerif Mek Kvin.

– Da li je opasno, šerife? – upita ga Beri prilazeći

– Ne... izgleda da nije – odvratio je čuvar zakona oklevajući. Pritom je ozbiljno odmerio ubijenog razbojnika, a zatim skrenuo pogled ka Doku. – Da li ste vi to učinili? – upitao je tiho.

– Ne, šerife, ovaj čovek je napadaču izbio kolt iz ruke – odgovorio je žurno Beri. – Ja sam ga ustrelio.

– Ah, tako... Onda ga što brže sahranite – dodao je Mek Kvin glasno i pogledom potražio Dakotu. – Čim obavite ono što je potrebno, vi i vaši ljudi napustite kraj, mister!

Vođa bande se ponovo osetio sigurnim.

– Bez obzira što nosite zvezdu, vi nema šta da naređujete i zabranjujete, mister.

No, Mek Kvin je bio uporan.

– Vi ste počeli gužvu i isključivi ste krivci za smrt svog čoveka. Znači, počeli ste nered i bilo bi najbolje da se što pre udaljite.

Dok se ponovo vinuo u sedlo i hteo da krene, ali ga je Mek Kvin za trenutak zadržao.

– Mislim da vam dugujem zahvalnost, mister Holideje.

– Ne treba da mi zahvaljujete, šerife – odvratio je Džordžijanac, dodirnuo rukom obod šešira i udaljio se.

Kliv Beri razrogači oči.

– To je, dakle, čuveni Holidej? Pri-
znajem, zamišljao sam ga sasvim
drugačije.

* * *

Napustivši Smitaun, Dok se zausta-
vio u Stoptonu, simpatičnom gradiću
na obali reke Smoki. Nameravao je
da se malo odmori i uživa u gradiću
koji je sa svih strana bio okružen šu-
mom. Onda se razboleo i neko vreme
ostao vezan za postelju.

Kada se oporavio, malo je razmi-
šljao na koju stranu da krene. I ve-
rovatno mu nikada ne bi palo na pa-
met da se vrati u Smitaun za koji ga
nisu vezivale lepe uspomene da se
nije umešala sudbina. Naime, kada je
primetio da je izgubio sat, ozbiljno se
pokolebao i posle kraćeg razmišlja-
nja rešio da se vrati.

Taj sat mu je bila jedina uspomena
od roditelja pa je rešio da pokuša
nemoguće. Da, baš tako; vratiće se
i probati da ga nađe, iako to nije bilo
mного verovatno. Osim toga, nije ni
znao gde ga je tačno izgubio.

* * *

Kliv Beri je utučenog izraza lica sta-
jao na vratima kolibe koja se nalazila
na severnoj strani njegovih pašnjaka
i glasno uzdahnuo. Naime, sada je ta
koliba koja je kaubojima služila kao
sklonište od nevremena bila jedini
„krov nad glavom” koji je rančer po-
sedovao.

Iako je u poslednje vreme doživeo
mnoge nedaće, nije klonuo. No, više
nije razmišljao o ponovnoj izgradnji
ranča. A i zašto bi? Dece nije imao,
žena mu je odavno umrla, a jedino
što ga je sada pokretalo i održavalo
u životu bila je želja da pribavi doka-
ze da je Kid Gren podmetnuo požar.
Međutim, izgleda da niko nije video
razbojnice na delu.

No, on se nije predavao. Zarekao se
da će otići u grad samo kada bude
imao dovoljno dokaza da krivce po-
šalje na vešala.

Tome se protivio njegov nadzornik
Ralf Barton.

– Al, gazda, ne možemo pustiti da ti
psi prođu nekažnjeno – govorio je. –
Nije u pitanju samo stoka koju ste iz-
gubili ili pak izgorena kuća. Radi se
o ljudima koji su poginuli zbog toga,
gazda.

Beri je na kraju popustio.

– Dobro, de, otići ćemo sutra – pri-
stao je.

– Baš me interesuje kako je tamo.
Čuo sam da se grad obnavlja.

I zaista, Smitaun je ličio na veliko
gradilište. Ipak, još uvek su se svuda
okolo nalazila zgarišta, a u vazduhu
se osećao miris gareži.

U salunu je bilo puno, a Grenovi
momci nisu ispuštali flašu.

– Prestanite sa opijanjem – naredio
im je u jednom terenutku. – Bobe, to
posebno važi za tebe jer ćeš danas
napustiti grad.

– A zašto?

– Zato što ja tako kažem. Ali o tome ćemo nešto kasnije – kazao je i zamišljeno otpuhnuo dim. – Do sada je sve išlo dobro, sve izuzev jedne stvari. Naime, čudi me što nema Berija. Odlično ga poznajem i ubeđen sam da neće odustati. A pošto ga nikako nema, to znači da nešto kuva. I ako slučajno iščeprka da smo mi podmetnuli vatru, mogao bi da nas sredi. A tada bi propao sav novac koji smo ovde sakrili.

– A od koga bi mogao da sazna, gazda? – upitao je Hal Dansbi, visok razbojnik rošavog lica koji je na duši ima tri ubistva.

– Pa, od Doka Holideja. On nas je jedini video

– Prokletstvo, i to nam tek sada kažeš? – dobacio je Norton.

– Zašto da vas bunim? – obrecnuo se Gren. – Uostalom, nije nas odao.

– Ako je tako, onda će i dalje ćutati.

– I ja sam tako mislio, ali mi je posle toga mi je palo na pamet nešto drugo. Šta ako se njih dvojica sretnu? Mislim, sasvim slučajno. Onda kockar može da progovori. Dakle, treba likvidirati Holideja. Taj posao će preuzeti Bob.

– Šta? – uzviknuo je Bob Norton. – Ja? Mora da si poludeo. Ne, amigo, ja to neću. Moraš naći drugu budalu. Pa sam si na reci propustio priliku da ga središ!

Dakota Kid se s mukom suzdržao.

– Čuj, Bobe, nisam ti rekao da ga izazoveš na dvoboj, čoveče! Treba samo iz zasede da motriš na njega i u pogodnog trenutku – metak. To neće biti lako, jer se o njemu čuje tek kada napusti grad u kom je boravio. Ali možda treba da pitamo onu ženu, mislim da se zove Higin. Ona mu je stalno za petama.

– Nije loša ideja – dobacio je neko.

– Ta će te nagraditi ako središ Holideja, ha, ha, ha!

– A kako da saznamo kuda se odavde uputila?

– Možda zna šerif – dobacio je Dansbi. – On joj je obezbedio kola.

– Dobro, dobro, ostavimo se neslanih šala jer imamo prečeg posla – opomenuo ih je Gren. – Nego, Hal, otidi do šerifa i pitaj ga ima li protiv da zaposlimo još četiri žene u baru. Jesi li razumeo?

– Jesam, jesam... – promrmlja razbojnik besno.

* * *

Šerif Mek Kvin nije bio oduševljen kada je opet ugledao Holideja.

– Oho, otkud vi ponovo, mister? Šta vas dovodi u naš grad? Doduše, nisam ne znam da li tako možemo nazvati ovaj naš nezavršeni grad.

– Samo bez brige, šerife – odvratio je Dok mirno. – Brzo ću otići.

Šerif se neprijatno lecnuo. Pa ovaj čovek mu je nedavno spasao život!

Konačno, nikome u gradu nije učinio ništa nažao i kakvo pravo on ima da mu bilo šta brani?

– Izvinite, nisam tako mislio, Dok – ispravio se i ponudio gostu stolicu.

– Kod vas je, izgleda, sve opet u redu?

Šerf je skinuo šešir i obrisao znoj sa čela.

– Prizor često vara, mister Holideje. Oh, kako je danas vraški toplo! Smem da se kladim da biste i vi mogli podneti čašicu viskija, zar ne?

Pošto je Dok kratko klimnuo glavom, šerif je nastavio.

– Da, sve izgleda u redu. Mnoge kuće su ponovo podignute, guverner nam je odobrio zajam, ali to nije dovoljno. Ipak.... se gradi i ulaže, samo ne znam kako će se sve završiti.

Iako ga nisu interesovale prilike u gradu, Holidej upita tek da nastavi razgovor:

– A u čemu je onda stvar, šerife.

Mek Kvin se promeškolji.

– Pa, sećate se onih lupeža sa kojima ste imali puškaranje na reci? Onog Grena koji vas je izazivao na dvoboj?

– Naravno.

– E, pa taj sada pozajmljuje ljudima novac uz najveću moguću zelenašku kamatu. Ima u gradu svoj salun i nekoliko kuća. On...

– Ne mislite valjda ozbiljno? – upita Dok, u trenu shvativši u čemu je stvar. Dakle, taj razbojnik je opusto-

šio celu okolinu da bi onda tu uložio novac koji sigurno nije stekao na pošten način. Bila je to zaista neshvatljiva podlost!

– Sasvim sam ozbiljan, Holideje – odvrati šerif muklo. – Radi mi tu ispred nosa, a ništa ne mogu da učinim. Građani me uopšte ne podržavaju. Njima je bilo najvažnije da dobiju novac i da podignu kuće. Mnogi su za ova dva meseca to i uradili, ne razmišljajući šta će biti kasnije. A ja? Stalno mislim o tom prokletom požaru – dodao je i iskapio čašu do dna. – Vi još uvek ne znate ko ga je podmetnuo?

– Ne znam, ali podozrevam, šerife. Bolje reći, imam razloga da sumnjam.

– I šta mislite?

– Gotovo sam siguran daje to bio Gren.

– A ostali?

Čuvar zakona slegnu ramenima.

– Možda i oni sumnjaju, ali znate kako je. Novac je prokleta stvar i on mnogima zatvara usta.

Neko vreme su ćutali, a onda se šerif lupi rukom po čelu.

– Prokletstvo, kako sam zaboravan! Imam ovde nešto za vas, Holideje! – dodao je, a zatim ustao i pošao prema pisaćem stolu na zidu. – Prokletstvo, o čemu se radi? Pa ovde sam ga stavio!

– Šta je bilo?

– Jutros sam našao vaš sat i ovde ga stavio, Holideje. Kako je moguće da ga sada nema?

– Zaista čudno, šerife. Ja sam se baš zbog njega i vratio.

Mek Kvin je ljutito frktao.

– Prokletstvo, kakvi su ovo ljudi? Ništa ne shvatam...

– Ja shvatam – kazao je Dok mirno.

– Neko vam ga je ukrao.

– Izgleda. Ali ko bi to mogao biti?

– Razmislite ko vam je danas svraćao, šerife.

Čuvar zakona se zamisli.

– Hm... prvo je bio kovač i doveo mi potkovanog konja. Onda je došao jedan rančer koji je među svojim govedima otkrio nekoliko Berijevih grla i raspitivao se o rančeru.

– Beri? – prekinuo ga je Holidej podigavši obrve. – Da li je to čovek čiji je ranč spaljen?

– Tako je. Sećate se, on je došao sa nekolicinom ljudi kada smo bili kod reke i izazvao Grena na dvoboj.

– A gde je on sada?

– Zaista ne znam, jer u grad nije dolazio. Priča se da jaše okolo i traži svedoka koji je video zločinca, mislim onog ko je podmetnuo požar. Trojica kaubojja koji su danas dolazili videli su ga sa njegovim nadzornikom na pašnjacima. Ko zna da li je to tačno? Ooh! – uzviknuo je šerif i poskočio setivši se poslednjeg današnjeg posetioca, Dansbija. – To je morao da uradi samo onaj prokleti bandit, niko

drugi! Stajao sam kod prozora i nisam se okretao. Da, samo on!

– Jedan od Grenovih ljudi?

– Da, da, Dansbi – odvratio je šerif.

– Aha, sada bar njega imamo! – dođao je i uzeo opasač sa zida. – Taj će me upoznati, itekako će me upoznati!

– povikao je spremajući se da krene.

No, Holidej ga je zadržao.

– Zar mislite da Dansbi nosi sat, šerife? Prepustite tu stvar meni.

– Ne, Dok, to je moj posao.

– A sat je moj – presekao je Džordžijanac i hitro napustio kancelariju.

* * *

Hal Dansbi je osedlao konje koji su stajali u malom dvorištu iza saluna. Siva Grenova gobila nalazila se nešto malo sa strane. Bila je to prilično divlja životinja koju je samo on mogao da jaše.

Dansbi je izašao u dvorište da obiđe konje, mrko odmerio kobilu i promrmljao sebi u bradu.

– Hm...mogao bi da uzjašem konja i nestanem da nije tih prokletih dolara. Nemam gotovine pa to ti je...

Onda je ponovo pogledao u konje i pomislio: lepe životinje, dobra sedla, mogao bi da dobijem puno para za njih. Odmah se osetio bolje, bacio opušak i počeo međusobno da vezuje konje. Kada se ponovo okrenuo, u trenu se ukočio.

Kid Gren je stajao na vratima!

– Vezuj konje za prečku! – zauralao je vođa bandita ljutito.

– Prokleti đavole... – promrmljao je Dansbi i rukom krenuo ka dršci kolta. No, Gren je bio brži i cev revolvera već mu je bila uperena u grudi.

– Da nemamo još posla u gradu, već bi bio mrtav! – dobacio je Gren oštro.

– Za svaki slučaj, oduzeću ti oružje.

– Ali... kako? Čime da pucam ako dođe do gužve? – negodovao je Dansbi. – Nemojte to raditi, gazda...

– Samo pusti kolt. Tako! A sada stani iza šanka i veži belu kecelju, Hal – dodao je Gren kada su ušli u salun. – Eno je tamo, visi na ekseru. Ako neko naiđe, počni da brišeš čaše i sipaj viski.

– Prokletstvo, sada sam još i krčmar... – mrmljao je bandit.

Gren je odmahnuo rukom, prišao vratima i stao pored Nortona koji je pazio na ulaz. Zatim je ustao, neko vreme se šetao se tamo–amo, a onda izašao na ulicu. Dole, ispred šerifove kancelarije još uvek je bio vezan Holidejev konj.

– Do đavola, on je još uvek tamo! – dovaci Gren ljutito.

– Verovatno igraju poker – dobaci Norton zajedljivo.

Gren ga ljutito odmeri.

– Hoćeš li da ti izbijem nekoliko zuba? – dobacio je besno. – Okreni se i vidi kako ti je prošao drugar. Sada je za šankom, futrola kolta mu je prazna i mora dvostruko da pazi! Zato

slušaj šta ti se kaže i pazi da ti nešto glupo ne padne na pamet!

Norton ga zabezeknuto pogleda.

– Ali... šta je radio Hal, gazda?

Gren se isceri.

– Hteo je da klisne zajedno sa svim konjima. Možeš misliti šta bi to značilo za nas, Bobe?

Norton prezrivo odmeri Dansbija za šankom.

– Prokleta pseto! – promrmljao je, a onda se iznenađeno trgao.

– Evo ga, ide Dok Holidej, gazda.

– Zar? Ko je sa njim?

– Sam je.

– Kako sam? Pa to je nemoguće! Mora da je u pitanju neka klopka!

– Ako ide sam, biće jednostavno – prokomentarisao je Norton. – Usterećemo ga na vratima.

Gren ljutito huknu.

– Pa da budemo obešeni kao ubice! Čuj, čoveče, zar još nisi shvatio da hoćemo da zadržimo svoj novac i svoje poslove?

Šerif Kvin je stajao pred kancelarijom na gornjem kraju ulice i nervozno pušio. Bio je gnevan na samog sebe što se u ovo upustio. Netremice je posmatrao Džordžijanca koji je od saluna bio udaljen još nekih sto jardi.

Za to vreme, Gren je osetio kako nervozu i ljutnju zamenjuje strah, jeziivi strah od čoveka koji se upravo približavao. Nije znao šta da radi pa je seo za kockarski sto i otkočio oružje.

Još jednom je dobro povukao iz flaše koja je stajala pred njim, ali piće mu nije pomoglo da se smiri.

– Za ime boga, gazda, on zaista dolazi kod nas! – doviknuo je Norton sa ulaznih vrata.

– Zar si mislio da će u crkvu?

– Gazda, dajte mi taj prokleti kolt? – javio se Dansbi iza šanka.

Gren mi je bacio oružje bez razmišljanja.

– Nadam se da ti više nikada neće pasti na pamet neka glupost. Jer, znaš šta dolazi posle opomene?

Dansbi je kratko klimnuo glavom, a onda su se sva trojica zagledala u tamnu senku koja se pojavila na vratima.

Dok je ušao mirno, odmah shvativši da ga očekuju. Naravno, nije mu promakao ni kolt na Grenovom bedru. Gipkim korakom prišao je šanku i video da je separe otvoren.

– Dobar dan – rekao je nemarno i naslonio se na šank tako da je mogao da motri na razbojnike. – Jedan brendi, krčmaru.

Dansbi mu je pružio piće, ne uspevajući da sakrije drhtanje ruku.

Holidej je tačno znao ko stoji iza šanka, jer mu je šerif opisao Dansbi-ja do poslednjeg detalja.

– Lepo ste ovo udesili, momci – prokomentarisao je praveći se sa posmatra lokal. – Mora da je stajalo dosta novca. No, ipak verujem da vam je ostao još koji cent – dodao je

izvlačeći karte iz džepa. – Šta misliš o jednoj partiji, krčmaru?

Razbojnik je ispod oka pogledao vođu koji je kratko klimnuo glavom.

– Naravno! – prihvatio je, tek tada se setivši da u džepu ima samo pet dolara. Ipak, nadao se da će mu to biti dovoljno.

Samo što je partija počela, Gren je dao znak Nortonu i ubrzo su se obojica obreli u separeu.

– Prokletstvo, ovaj nije došao da sa nama igra poker! – promrmeljao je Dakota Kid. – Nešto se krije iza toga.

– I ja tako mislim, gazda, samo ne bih znao šta.

Onda se Gren lupio po čelu.

– Setio sam se, Bobe! Hoće da nas drži prikovane u salunu dok se drugi ne skupe.

– Možda si u pravu, gazda. Mislim da bi ipak bilo najbolje da pobegnemo!

Gren, odnosno Dakota Kid, ljutito odmahnu glavom.

– To da više nikada nisi pomenuo! Bekstvo je poslednje sredstvo, razumeš? Poslednje, ako drugog izlaza ne bude. Ti odmah izađi i motri na ulicu, Bobe!

– To može i Fred sa krova – izvlačio se Norton.

– On može da vidi samo jednu stranu ulice. Nema druge, moraš odmah napolje! I ne zabušavaj!

Norton je zaškrgutao zubima i pošao. Na stražarskom mestu pred

vratima nalazio se između Holideja i ljudi od čijeg dolaska su strahovali.

Kid Gren je ostao u separeu i prišao prozoru sa koga je mogao da vidi konje. Biću prvi koji će uzjahati i otići. Samo da sredim onog prokletog Holideja!

* * *

Za to vreme Dok je na kartama zaradio i poslednji Dansbijev dolar.

Razbojniku nije bilo krivo, već je sa olakšanjem odahnuo. Konačno je i to gotovo, pomislio je. Osetio je kako mu se košulja lepi za leđa. Jer, ledeni pogled tih sivoplavih očiju više nije mogao da podnese.

– Dakle, hoćemo li još koju? – upitao je Dok.

– Ne, mister, nemam više nijedan cent – odgovorio je Dansbi.

Džordžijanac je i dalje mešao karte.

– Pa... ne moraju biti dolari. Možda imate nešto drugo: konja, revolver ili sat. Bilo šta...

Sat! Na njega je razbojnik sasvim zaboravio! Da, što se sata tiče može ga izgubiti, ali konj mu je baš danas neophodan.

– Da, imam sat – rekao je nepromišljeno – u njega možemo da igramo, ali... onda je gotovo ukoliko ga izgubim. A konj... on mi je potreban i ne pada mi na pamet da igram u njega.

Holidej je ćutke klimnuo glavom, čudeći se što razbojnik bez oklevanja stavlja sat na sto. Verovatno ne ume

da čita ili se nije ni potrudio da otvori poklopac, zaključio je. Posle toga je sve išlo brzo, jer je sat za nekoliko minuta promenio vlasnika. Dok ga je stavio na dlan i počeo da ga odme-rava.

– Prilično je težak. Mora da je skup?

– Imam ga već godinama – lagao je Dansbi. – Kupio sam ga kada sam živio u Sent Luisu i imao dobar posao.

U tom trenutku Kid Gren se vratio u salun i seo za sto.

– Dajte mi jedan brendi, krčmaru – dobacio je Holidej stavljajući sat u džep. – Tako... – dodao je ispivši piće, a onda pogledao po lokalu i ugledao Grena.

– Helo, mister, zar se mi ne poznajemo? Istina, imam loše pamćenje, ali mi se čini da smo negde igrali poker, zar ne?

Gren, koji je upravo potegao viski, iznenađeno je podigao glavu i udahnuo tako da se „dobro” zagrcnuo. Kada je uspeo da smiri napad kašlja, pogledao je Džordžijanca shvatajući da će morati da igra njegovu igru. Zato je rekao:

– Pa, sasvim je moguće da se poznajemo, mister. I meni se čini da sam negde video vaše lice.

– Dakle, imao sam pravo. Simpatičnog čoveka nije lako zaboraviti.

Hal Dansbi je ispijao viski za viskijem. Šta se ovo dešava, zar je gazda

poludeo? Zar ne primećuje da ga ovaj kockar vuče za nos?

Nemoćan u svom besu, Gren ga je iskalio na Dansbiju.

– Ne loči toliko, znaš da sam ti to zabranio.

Neko vreme u salunu je vladala tišina. Onda je Dok lagano prišao Grenovom stolu.

– U vašem salunu je vraški dosadno, mister. Da li je uvek tako?

– Nije baš uvek.

– Jeste li možda raspoloženi za partiju pokera?

Do đavola, još i to, pomislio je Gren. No, možda je bolje igrati karte.

– Nemam ništa protiv – odvratio je i upitno pogledao Nortona.

Razbojnik mu je dao znak da je sve u redu.

To mu se nije svidelo. Dakle, doći će u toku noći, pomislio je. To nikako ne valja. Jer, dokle god Holidej sedi ovde ne mogu da pobegnu niti bilo šta da preduzmu.

Igra je počela. Dok se nije ni trudio da prepusti Grenu pobedu, što je obično činio u početku igre. Partije su se ređale i lice samozvanog Dakote Kida postajalo je sve mračnije. Konačno je izgubio svu gotovinu koju je imao pri sebi. Ako budu morali da beže, neće imati ni jednog jedinog centa, pomislio je. Nije se usudio da primeni neki od svojih trikova pošto je znao s kim igra.

No, Hal Dansbi nije mislio na klopku u koju su upali. Očaran igrom, gledao je u spretne Holidejeve ruke uživajući u Grenom porazu. Kada je gubitak dostigao četiri stotine stotine dolara, bandit više nije mogao da se uzdrži.

– Tu ne mogu biti čista posla, mister! – uzviknuo je lupivši rukom o sto. – Ne možete stalno da dobijate, a ja nijednom da ne omirišem novac!

Džordžijanac sleže ramenima.

– Pa, sami vidite šta se dešava.

– Prokletstvo, vidim četiri stotine dolara koje sam izgubio za jedan sat!

– Pa šta?

– Na vašem mestu, ja bih malo razmislio.

Holidej se još udobnije zavalio u stolicu, a onda dobacio Dansbiju.

– Donesite mi bocu brendija, to sada mogu sebi da priuštim.

Gren je počeo da pretura po džepovima, tobože tražeći još koju dolar. U stvari, hteo je da izvuče mali „derringer” koji je uvek nosio pod pazuhom. Dok je to već primetio i lagano izvukao svoj niklovani kolt, a onda i drugi sa drškom od slonovače. Ne ispuštajući bandita iz vida, uperio je jedan prema šanku.

– I vi možete učestvovati u opkladi, krčmaru.

Vođa bandita cepteo je od gneva. Zar je ovog čoveka nemoguće poraziti? Istog raspoloženja bili su i Dansbi

i Norton koji nisu hteli da rizikuju i počnu obračun. No, oni su bili ljuti na gazdu koji nije prihvatio njihov predlog da se izgube iz grada.

– Ja... ja ne znam o čemu pričate...
– promucio je Dansbi trudeći se da deluje iznenađeno.

– Znaite, znate, ali nećemo sada o tome. Dakle, nastavljamo igru?

U Grenu se odjednom javio neki inat.

– Naravno! – odvratio je samouvereno. – Igramo u sve, ali ovoga puta ja delim!

Igra je trajala tačno četiri minuta i Holidej je opet dobio.

– Žao mi je što je tako, ali šta ćete – prokomentarisao je mirno. – Samo da znate, vraški je dosadno igrati sa lošim partnerom – dodao je natočivši sebi još jedan brendi.

Za Grena je ovo bilo suviše.

– Vi ste najobičnija varalica! – povikao je nameravajući da skoči. No, cev jednog kolta već je bila uperena u njega.

– Vi zaista ne umete da gubite, mister – prokomentarisao je Dok suvo. – Ako ovako nastavite, izgubićete daleko više! – dodao je i uputio se prema šanku.

Naravno, svu trojicu je držao na oku. Gde li je samo četvrti, pitao se i to još od trenutka ulaska u lokal. Međutim, prošlo je svega nekoliko trenutaka i četvrti bandit se sam pokazao...

U dnu saluna nalazila su se merdevine niz koje je upravo sišao Fred Smolvud. Bilo mu je dosadno na tavanu pa se kolebao šta da radi. Pošto je neko vreme osluškivao i zaključio da se ni dole ništa naročito ne dešava, samoinicijativno je sišao sa tavana.

– Meni je dojadilo – rekao je prilazeći šanku. – I usta su mi strašno suva.

Kid Gren je ustao od stola.

– Zatvaramo salun! – uzviknuo je i prostrelio Holideja pogledom punim mržnje.

Džordžijanac je ostao miran. Iz džepa je lagano izvadio sat i otvorio poklopac.

– Zaboravili ste da ga navijete, krčmaru – rekao je. – Doista lep sat, ima čak i posvetu na poklopcu. Žalim što sam vam ga uzeo na kartama. Hej, možda vam je dragocen zbog posvete pa biste hteli da ga otkupite?

„Krčmar” je osetio kako ga nešto steže u grlu. Primetio je da su ga pajtaši iznenađeno odmerili znajući da nikada nije nosio sat.

Ali, Dok nije odustajao. Držao je sat tako da može da pročita posvetu koju je, naravno, znao napamet. Sada ju je lagano izgovorio.

„Našem dragom sinu, doktoru Džon Henri Holideju. Njegovi roditelji”.

U prostoriji je zavladao tajac.

– Znači, to je Holidej – dobacio je Dok podsmešljivo, krajučkom oka gledajući Dansbija koji je bio beo kao

zid. – Svaka čast, mister, zaposlili ste lekara kao točioca pića za šankom!

Gren je zaboravio na opreznost. U dva koraka bio je kod šanka i izderao se na Dansbija.

– Odakle ti taj sat, idiote?

No, ovaj je bio toliko zapanjen da nije mogao da progovori ni reč.

– On mi je rekao da ga je kupio u Sent Luisu – odvrati Dok umesto bandita. – Kaže da je tamo imao dobar posao i da...

Niko nije rekao ni reč, niti prokomentarisao takvu glupost. Čak su i razbojnici znali da ukradene stvari ne smeju davati kao ulog.

Holidej uze još jedan gutljaj bren-dija i položi dolarsku novčanicu na šank.

– Bilo je prijatno sa vama, džentlmeni – dobacio je, a onda laganim gipkim korakom napustio salun.

Preneraženi banditi su još neko vreme piljilu u krila pomičnih vrata, ne shvatajući šta ih je snašlo.

Kada je prvi šok prošao, Kid Gren se izbezumio od besa.

– Nemojte tu stajati kao idioti, nego zatvarajte vrata! Tri čoveka pored mene i nijedan nije u stanju da tom tipu stavi kolt pod nos! Zna li da nemamo ni centa gotovine, glupani?

Naravno, nije ni shvatao kakve besmislice govori. Konačno, ni on se nije suprotstavio Holideju, a lično je

prokockao sav novac. To su mislili i njegovi ljudi, ali niko se nije usudio da mu bilo šta kaže. Zato su ćutali i lagano ispijali viski.

Gren se polako smirivao, ali je i dalje bio ljut kao ris.

– A sada mi reci gde ti je taj prokleti sat? – uputao je unoseći se Dansbiju u lice. – Odakle se stvorio kod tebe?

– Ja... – zamucio je Dansbi razmišljajući kako da počne.

– I nemoj da mi lažeš, inače ćeš dobiti metak u glavu – zaurao je Gren.

– Hoću pravu istinu!

– Sat je od šerifa – promucio je Dansbi tiho.

– Kako od šerifa? Dao ti je ovaj sat jer ste prijatelji?

– Ne, naravno da ne... Uzeo sam ga. Ležao je na njegovom stolu i ja sam ga uzeo.

– Uzeo ga, uzeo? I onda si ga odmah izvadio čim ga je onaj prokletnik pomenuo! Ispao si strašno glup, Hale...

– Nisam znao da je Holidejev...

Na te reči Gren se prenu. Zaista, šta će Holidejev sat kod šerifa Smitauna. Da li se oni od ranije poznaju?

– Hm... kod šerifa – ponovio je glasno. – Sve mi je to strašno mutno... Rančer se ne pojavljuje u gradu, Dok Holidej dolazi, a sat ga čeka u šerifovoj kancelariji.

– Možda je zbog sata i došao – dobacio je Norton.

– Ko zna... – razmišljao je Gren na glas. – Bilo kako bilo, zagonetku sa tim prokletom satom nećemo rešiti. Zato ćemo se okrenuti važnijim stvarima o kojima treba da se dogovorimo. Doduše, Holidej nije ni pisnuo o požaru, ali ja sam uveren da se lisac pretvara. Možda je došao da nam to da na znanje.

– Pa, mislim da se to ne bi moglo reći, gazda – primetio je Dansbi. – Danas smo sami mogli da vidimo da novac zarađuje lakše od nas. Ja mislim da bismo mogli da se ukotvimo negde blizu grada dok ne vidimo kako će se stvari razvijati.

– Umukni, Hale! – presekao ga je Gren. – I da znate, noćas nema spavanja. Stražarićemo na smenu.

* * *

Novo jutro u Smitaunu se nije razlikovalo od ostalih.

Gren je naredio da salun bude otvoren kako ljudi ne bi posumnjali da se nešto neobično dešava. Čak je sa jednim od svojih bandita prošetao glavnom ulicom. Razgovarali su, usiljeno se smejali želeći da pokažu kako se ne boje Doka Holideja. I ljudi su naravno naseli.

Što se tiče Doka, on je rano ujutru osedlao konja i odjahao u pravcu severa. Nikome ništa nije rekao i baš to je brinulo šerifa Mek Kvina koji ga je sa prozora kancelarije posmatrao kako se udaljava.

– Hm... samo mi je to još trebalo.. – promrmlija je sluteći nevolje. – Gde li je samo krenuo?

To ni sam Holidej nije znao. Jednostavno je želeo da odjaše u preriju i udalji se od ljudi koji su bili u stanju da ga danas molećivo gledaju i traže pomoć, a sutra se već radovali što mu vide leđa. Pored toga, hteo je da razmisli o tome da li da šerifu poveri ono što je znao u vezi požara.

Prevalio je već nekoliko milja kada je na horizontu ugledao dvojicu jahača. Nekoliko trenutaka je razmišljao da li da skrene i tako izbegne susret, a onda je ipak nastavio istim putem. Posle pola sata jahači su se približili. Odmah je prepoznao rančera Kliva Berija dok je ovaj drugi verovatno bio njegov nadzornik. Obojicu je video na dan požara.

– Mi se poznajemo, zar ne? – upitao je Beri kratko klimnuvši glavom.

Dok mu je uzvratio pozdrav, iznenađen koliko se rančer u međuvremenu promenio. Iako se nisu videli oko dva meseca, učinilo mu se da je Beri stariji desetak godina.

– Da, poznajemo se, mister. Vi ste rančer Beri, zar ne?

– Bio sam rančer Beri – odvratio je čovek umorno. – A vi ste Dok Holidej?

– Da.

– Dolazite li iz grada, Dok?

– Upravo sam izjahao.

– I kako tamo stoje stvari?

– Kako se uzme. Grad se podiže iz pepela, ali je još uvek sumorno.

– Da li je on.... On je još uvek tamo?

– uspeo je da izgovori rančer.

– Vi mislite na Kida Grena? Da, on je još uvek tamo i ako ga uskoro ne oterate, ostaće u gradu. Šerif mi je rekao da tražite svedoke i eventualne tragove. Da li ste nešto pronašli?

Beri glasno uzdahnu.

– Našli smo veći broj kanti za petrolej, ali živih svedoka nema. Izgleda da je taj lupež bio strašno oprezan.

Dakle, Holidej je bio jedini svedok. Šta sada da čini, pitao se. Dužnost mu je bila da kaže ono što zna, ali... Ne, to nikako nije smeo da kaže rančeru, jer bi tako izazvao nove probleme. Ogorčeni Beri bi sigurno kao bez duše odjurio u grad i... ko zna šta bi se onda desilo.... Ovog trenutka je doneo odluku da sve poveri šerifu koji bi posle toga trebalo da uhapsi Kida.

– A vi ste se uputili u grad? – upitao je Dok.

– Jesmo.

– Vraćam se sa vama! – dobacio je i odmah okrenuo Miga.

Neko vreme su jahali ćuteći, a onda je Holidej upitao.

– Odakle poznajete Grena, mister?

Beri se okrenuo.

– Taj lupež je u ratu bio moj adutant – počeo je i polako ispričao Doku celu priču.

Holidej zamišljeno klimnu glavom. Sada su stvari bile jasne. Taj tip je sve uradio iz osвете, besmislene osвете i umobolne mržnje prema čoveku koji mu je nekada bio pretpostavljeni i koga je onako sramotno izdao. Uprkos svemu, morao je da prizna razbojniku da je ovo lukavo smislio.

Kada su se približili prvim kućama, Beri se okrete i upita ga.

– Hoćemo li se još videti, Dok? Napuštate li ovaj kraj?

Da li je ovaj čovek nešto slutio, upitao se Holidej primetivši rančerov ispitivački pogled.

– Moraću još da ostanem – odgovorio je dvosmisleno.

* * *

Mek Kvin je uzbuđeno šetao gore – dole, a stari drveni pod škripao mu je pod nogama.

– Znao sam, još od samog početka sam znao! Da sve to nije tako jezi-vo, čovek bi mogao i da se nasmeje. Prvo spaljuje grad, a onda ga podiže svojim novcem praveći pritom odlične poslove!

Holidej je stajao kod prozora i pušio.

– Šta sada planirate da učinite, šerife?

– Taj šljam ću odmah uhapsiti. Ili ste mislili da ću pustiti bandite da se šetaju po gradu, Dok?

– Naravno da ne, ali razbojnici neće tek tako dozvoliti da ih uhapse.

Mek Kvin se počesa po bradi.

– Neće se usuditi da pucaju na predstavnika zakona.

Dok se blago nasmeja.

– U zabludi ste, šerife. Zar ste zaboravili dan kada je grad goreo?

Mek Kvin se nesvesno uhvatio za rame.

– Zaboravio sam, Dok, na trenutak sam zaboravio. U pravu ste, ti lupeži neće dozvoliti da ih uhapsim.

Prekinuli su razgovor, jer je u tom trenutku naišao Beri sa svojim nadzornikom. To je iznenadilo Holideja i pokvarilo mu planove. Naime, nije se nadao da će Beri stići tako brzo pošto je želeo još malo da porazgovara sa šerifom i uveri ga da rančeru ne treba odmah da kaže istinu. Sada je međutim bilo prekasno, s obzirom je Mek Kvin osmah posle pozdrava saopštio:

– Sada ga imamo, mister Beri. Holidej je video tog prokletnika što me nije iznenadilo. Odmah sam znao...

– I ja takođe – presekao ga je rančer mirno.

Dok je sa olakšanjem odahnuo. Divio se Berijevoj sabranosti, jer je verovao da će rančer odmah poleteti da nađe Grena, to jest, pravo u sopstvenu propast.

– Izvešćemo ih pred redovni sud – kazao je Mek Kvin strogo.

– Prvo ih se moramo dočepati – opomenuo ih je Holidej.

– Da, u pravu ste, Dok – dodao je šerif. – Samo je pitanje kako ćemo to izvesti. Treba smisliti neki način...

– Kako bi bilo da ih iznenadimo u onom njihovom salunu? – upitao je rančer oprezno.

– Za tako nešto je prekasno – prokomentarisao je Dok ozbiljno. – Već su upozoreni.

– Ko ih j, pobogu, upozorio? – začudio se Beri.

– Mi smo to učinili ulazeći u grad. Kid Gren je bio na tremu ispred saluna i posmatrao nas.

Rančer klimnu glavom.

– Shvatam, video nas je zajedno, a ostalo je mogao sasvim lepo da pretpostavi.

– Bez obzira na to, ni po koju cenu im ne smemo dozvoliti da umaknu – prokomentarisao je šerif.

Holidej odmahnu glavom.

– To ne dolazi u obzir. Neće sada pobeći, siguran sam.

– Po čemu to zaključujete? – začudio se šerif.

– Mislim da su i sami svesni da bi bekstvo predstavljalo ludost. Tek je početak dana i lako bismo sledili tragove. Osim toga, u Smitaunu se nalazi sav njihov novac.

Mek Kvin slegnu ramenima.

– Pa šta vi mislite? Šta će ti prokletnici učiniti?

– Pokušaće da likvidiraju nas četvoricu, a onda će im sve ostalo biti lako. Ili možete računati sa nečijom pomoću u gradu, šerife?

Čuvar zakona sumnjičavo zavrte glavom.

– Pod drugim okolnostima bih možda i našao nekoga, ali sada... Ubeđen sam da niko neće hteti da se suprotstavi Kidu Grenu.

– Da, da, jasno mi je – promrmljao je Dok. – Već ste mi rekli da je najveći broj građana baš od njega pozajmio novac.

U kancelariji je zavládala tišina.

Šerif je prvi izgubio strpljenje.

– Prokletstvo, ne možemo ovde ostati i čekati da se desi čudo!

Berijev nadzornik Ralf Barton, ćutljiv i ozbiljan čovek podiže glavu i glasno reče:

– Moramo da odemo i uhvatimo ih. Drugog načina nema.

– I šerif je mislio tako nešto – odvratio je Dok. – Ubeđen sam da Gren i njegovi samo to i čekaju.

Mek Kvin je izgubio živce.

– Pobogu, Dok, vi ste protiv svega što se ovde predloži! Izgleda kao da hoćete da zaštitite razbojnike!

Čim je izgovorio rečenicu čuvar zakona se pokajao. Uostalom, dovoljno mu je bilo da pogleda u Holideja čije lice se pretvorilo u bezizražajnu masku. Shvatio je šta je u radio i grčevito pokušao da se seti šta bi trebalo da kaže i izvini se. Ali, grlo mu se

osušilo, usne međusobno zalepile i reči jednostavno nisu izlazile.

Osim toga, Holidej je već bio na vratima.

– Želim vam mnogo sreće, gospodo! – dobacio je i brzo zatvorio vrata za sobom.

Ne mogavši da podnese tišinu i prekorne poglede, Mek Kvin ustade i počeo da se šeta po kancelariji.

– Recite konačno nešto, ljudi! – zavapio je. – Znam, kriv sam, kriv sam! Jednostavno mi je izletelo i šta sada da radim? Nisam znao da je tako osetljiv.

– I ja bih otišao iako nisam osetljiv – odvratio je rančer muklo. – Bilo je jasno da je hteo da nam pomogne, zat ne? A pomoć nam je bila neophodna.

– Uh... Treba li da trčim za njim i na kolenima molim da se vrati?

– To vam ne bi koristilo, dragi moj Kvine. Ljude kao što je Holidej ne vredi moliti. Oni rade samo ono što misle da je ispravno i to je sve.

Ni nadzornik ovoga puta nije mogao da ćuti.

– Zaista vam se čudim, šerife, jer ne znam da li biste bili živi da vam Holidej na dan požara nije bio u gradu.

Beri podiže ruku.

– Sve je to tačno, ali nema svrhe da se sada prepiremo. Moramo se pomiriti s tim da je Holidej otišao. Konačno, to su naši problemi i njega se cela stvar uopšte ne tiče. Da bu-

dem iskren, žalosno je da od stranca očekujemo da za nas vadi ugljevlje iz vatre.

Mek Kvin proveri kolt i zategnu opasač.

– Ja sada idem do Grena, mister. Ako se ne vratim, nemojte ništa preduzimati. Samo obavestite guvernera koji će verovatno poslati gardu.

– Ne dolazi u obzir! Idemo sa vama, šerife. Kako ćete sami...

– Ja sam šerif Smitauna i za to sam plaćen – prekinuo ga je Mek Kvin oštro. – Kid Gren je razbojnik koji se teško ogrešio o zakon, zar ne? Pošto vas nisam postavio za pomoćnika, sa hapšenjem nemate nikakve veze.

Rančer se gorko nasmeja.

– Ne govorite gluposti, molim vas. I sami ste svesni da nikakvog hapšenja neće biti. To su hladnokrvne ubice koje će vas odmah ustreliti.

– To je rizik posla. Ne možete tražiti da ja...

– Pustite ga da ide, gazda – dobacio je nadzornik Barton koji je stajao pored prozora i osmatrao ulicu. – Svaki zreo čovek je odgovoran za svoje postupke.

Mek Kvin zadovoljno klimnu glavom.

– Hm... vaš nadzornik je mnogo razumniji od vas, Beri. Dakle, ja sada idem, a vi me sačekajte. Ako se ne vratim, znate šta vam je činiti – dodao je i žustrim korakom napustio kancelariju.

Čim su se vrata zatvorila, Barton tiho dobaci: – Mi ćemo krenuti za njim, gazda.

Kliv Beri je potvrdno klimnuo glavom.

* * *

Dok je dojahao do reke i lagano nastavio uz obalu. Sve okolo bilo je mirno i tiho što je izuzetno prijalo njegovim čulima. Iznenada je iz žbunja začuo dečjački glas.

– Ruke uvis, Holideje!

Spremno je podigao ruke, naravno, već držeći u njima revolvere.

– Odlično! – ponovo je začuo iza žbuna, a zatim se grane razmakoše. Pred njim je stajao plavokosi dečak i ljubopitljivo ga posmatrao.

– Zdravo, mister Holideje! Ah, kada ovo budem pričao prijateljima, pući će od zavisti. I samo da znate, mi najviše volimo da se igramo Vajata Erpa i Doka Holideja.

Džordžijanac je kliznuo iz sedla i pomilovao dečaka po kosi.

– Kako se zoveš, momče?

– Nik Frenči. Ja sam sin kovača. Rado bih pomogao u borbi protiv Grena i ostalih razbojnika kada bih imao oružje.

– A kako znaš da su oni razbojnici?

– Otac to kaže. O tome govori samo u kući pošto... Znate, svi se boje Grena, jer im je dao novac na zajam.

– A tvoj otac? On nije uzimao novac od njega?

– Ne, mister. Rekao je da će ga ubiti čekićem samo ako kroči u dvorište.

– Ima li tvoj otac revolver i ume li da rukuje njime? – pitao je dalje Holidej.

– Naravno da ume da rukuje oružjem, ali je revolver bacio kada je rat završen i kada je izgubio nogu. Uvek priča da bi u celim Sjedinjenim Državama trebalo doneti zakon kojim bi se zabranilo nošenje oružja.

– A čime bi se tvij otac borio ukoliko hoće da pomogne?

– Svojim čekićem, mister.

Pošto je završio razgovor sa dečakom, Holidej se vinuo u sedlo i vratio u grad. Sunce se lagano spuštalo prema zapadu...

* * *

Mek Kvin se teškim koracima približavao sredini puste ulice. Još izdaleka ugledao je razbojnika naslonjenog na stub ispred saluna. Bio je to Bob Norton. Čim je ugledao šerifa, šmugnuo je u lokal.

Ćutke je nastavio dale i zastao tačno ispred pomičnih vrata. Zatim je izvukao revolver, otkočio ga i uperio prema ulazu.

– Gren, izlazite napolje, treba da govorim sa vama.

Odgovora nije bilo. Mek Kvin se pomerio osećajući kako mu znoj teče niz leđa. Bilo je tako tiho, toplo i ježivo.

– Gren, ako ne izađete, moram da dođem po vas!

Opet tajac.

Na drugom kraju ulice stajala su dva čoveka: bili su to rančer i njegov nadzornik.

– Ja mislim da treba da pođemo – predložio je Kliv Beri

Barton je ćutke klimnuo glavom. Koračali su levom stranom ulice, uz same zidove kuća kako ih Mek Kvin ne bi video ukoliko bi se slučajno okrenuo.

Šerif je čekao još minut, dva, a onda shvatio da mora da uđe. Pošao je lagano, približavajući se korak po korak. Stupivši unutra, za trenutak je zastao kako bi mu se oči navikle na polumrak. Nije spazio nikog i lagano je nastavio prema šanku, neprestano napeto osluškujući.

Sada su mu se oči u potpunosti navikle na polumrak, pa je mogao da razazna sve predmete u prostoriji. U dnu su odjednom zaškripale daske poda. Trgao se i pogledao oko sebe, ali ništa.

Napolju je zarzao konj, a onda se ponovo začulo škripanje, ovoga puta iz pravca vrata koja su vodila u separe.

Opet grobna tišina koja je svakom čoveku ledila krv u žilama...

– Ovo ti je kraj puta, Mek Kvine! – odjednom je povikao je Gren cereći se. – Odavde nećeš izaći živ.

Šerif je odahnuo. Bolje i ovaj grozan smeh nego ona užasna tišina. Inače, glas bandita je dolazio iz separea. Posle prvog šoka ipak je uspeo da se pribere. Obrisao je znoj sa čela i naslonio se na šank.

– Spasa vam nema, Gren, čak i da ubijete svu četvoricu! – povikao je prkosno. – Ako mi stradamo, doći će guvernerova garda, samo da znate. Inače, jedan čovek upravo grabi prema Topeki noseći moj izveštaj. Dakle, imate dovoljno vremena da pobegnete. Evo, dajem vam šansu mada to ne bih smeo. Uzjašite konje i izgubite se iz grada!

Iz separea se čulo sašaptavanje.

U istom trenutku spolja se začuo rančerov glas.

– Je li sve unutra u redu, Mek Kvinne?

Šerif ljutito opsova. Nije stigao ni da odgovori, jer se iz separea ponovo začulo cerekanje.

– Dakle, to je tvoja poslednja šansa, šerife? U svakom slučaju, mi ne bismo odjahali, jer ne nasedamo na tako glupe trikove. Samo znaj jedno: dok tvoja pomoć ne stigne, Smitaun više neće postojati! Ja ću ga spaliti po drugi put, budi siguran u to! I nećemo više čekati. Hajde, momci, zbrišite tog policijskog psa!

U tom trenu u salunu je nastao pakao. Pucalo se sa svih strana, a barutni dim je terao suze na oči. Mek Kvin se bacio na pod i prilepio uz

prljave daske, rešen da skupo proda svoju kožu. Ustao je tek kada je ispalio poslednji metak i brzo jurnuo ka izlazu. Gotovo se bacio kroz pokretna vrata i kao kroz maglu ugledao rančera.

– Bežite odavde! Brzo! – promrsio je pre nego što se sručio u žućkastu prašinu.

Rančer je kipteo od besa. No, pre nego što je uspeo bilo šta da učini, jedna snažna ruka ga je povukla na zemlju. On i nadzornik otkotrljali su se do zida kuće i tako se spasli. Jer, Ralf Barton je krajičkom oka spazio iznad vrata cev revolvera. No, tamo gde su se otkotrljali bili su kao u klopci. Iz mrtvog ugla nisu mogli da pucaju na bandite, ali ni oni na njih. Jedino što ih je tešilo bila je činjenica što su onemogućili razbojnicima da izađu na ulicu.

– Bože, da li je Mek Kvin mrtav? – upitao se Beri kada je došao do daha.

– Ne znam, gazda, ali pretpostavljam – odvratio je Barton suvo.

* * *

Kovač je stajao ispred svoje radionice i posmatrao glavnu ulicu. U ruci je drao težak kovački čekić.

– Dakle, momče – obratio se sinu – gde je taj tvoj prijatelj? Da me možda nisi slagao?

– Nisam, oče, sigurno. Videćeš da će doći – ubeđivao ga je mališan.

– Došao ili ne, nešto treba učiniti. Beri i nadzornik su upali u gužvu.

– Ali, oče, zar čekićem?

– Šta ću drugo kada nemam ni pušku ni kolt.

– Oče, ja... ja sam nabavio jednu pušku – dobacio je mali Nik oklevajući.

– Pušku? Ko je tebi dao pušku? Dečak je odjedno pocrveneo.

– U stvari, niko mi nije dao... Znaš, samo sam je pozajmio, tata. Možemo je opet vratiti kada sve prođe...

– Zaveži, neću ništa da znam! A sada je donesi!

Dečak je sav radostan utrčao u kuću. Brzo se vratio noseći staru „kentaki” pušku i kutiju punu municije.

– Ti si se baš dobro snabdeo. U redu, s tim ćemo potražiti razbojнике

– kazao je kovač i hramajući krenuo.

– I da ne mrdaš od kapije, momče! – dobacio je sinu oštrim glasom. – Stoj tu i čekaj me!

* * *

Dok Holidej je jahao između kuća kada je začuo pucanj puške. Brzo je skrenuo u glavnu ulicu i sjahao pred šerifovom kancelarijom.

– Proklete budale! – progundao je videvši da unutra nema nikog. – Ustreliće ih kao zečeve!

Ponovo je uzjahao Miga i uputio se prema salunu. Još izdaleka je spazio telo na ulici i požurio. Pose ne-

kih stotinak jardi ponovo je sjahao, vezao Miga za stub trema i produžio pešice. Samo što je napravio nekoliko koraka prislanjajući se uz zidove, puška se ponovo oglasila.

Onda ga je ugledao. Bradati čovek sa drvenom nogom stajao je između dve kuće i pucao. To može biti samo kovač, zaključio je dobro osmotrivši fasade ostalih kuća, svaki prozor i kapiju. Nigde nije video cev puške ili kolta što je značilo da je kovač jedini čovek u gradu spreman da se suprotstavi razbojnicima.

Zatim je i Frenč ugledao Džordžijanca.

– Grom i pakao, Dok Holidej! – povikao je osmehnuvši se. – Sada ćemo potprašiti nitkove!

Holidej mu je kratko otpozdravio i krenuo dalje. Kada se približio salunu, prepoznao je čoveka koji je ležao u prašini.

Bio je to šerif!

Samo je odmahnuo glavom i uzdahnuo. Zašto je taj čovek svesno srljao u smrt? Bio je ljut na Mek Kvina, ali ga je jednim delom i razumeo. Osim toga, nije znao gde su Beri i njegov nadzornik. Nekoliko trenutaka se premišljao, a onda se vratio do kovača.

– Vi ste Nikov otac, zar ne?

– Jesam.

– Kako su oni dospeli tamo? – upitao je pokazujući na rančera i nadzornika koje je tek sada primetio.

– Hteli su da pomognu šerifu i gotovo su uspjeli. Ipak, dobro su prošli. Barton ih je zaštitio u poslednji čas. I da vam kažem još nešto, Dok. Na njih pucaju sa krova... Oh, bože, situacija nije nimalo ružičasta. Posebno me čudi što je iskusni Mek Kvin sebi dozvolio tako nešto.

– Da, tu ste u pravu. Ali, sada ne vredi pričati.

– Tako je. Hm... biće jako teško da im pridemo, mister. Izgleda da ćemo morati da sačekamo do večeri.

– To ne ide. Beri i Barton neće izdržati. Osim toga, ne znamo da li je šerif mrtav ili ranjen.

Kovač klimnu glavom.

– Da, shvatio sam. Potpuno ste u pravu, Dok.

Zatim su ponovo odjeknuli pucnji.

– Dajte mi tu pušku – zamolio je Dok kovača. – Najzad sam otkrio odakle onaj sa krova puca. Za moj kolt to je predaleko.

Iako su razbojnici ponovo zapucali iz saluna, Holidej je mirno nanišanio i povukao oroz. Odmah zatim sa krova se začuo glasan krik.

– Sada ih je samo trojica – konstatovao je kratko. – Hm... ova puška uopšte nije loša, Vaša je?

– Nije, ali ju je Nik negde pozajmio. Zamislite mangupa? Ali nam je u ovom trenutku baš dobro došla.

Holidej se osmehnuo.

– To liči na njega. Nego, sada ću vas ostaviti samog, mister Frenč. Držite

razbojnike pod vatrom, a ja ću pokušati nekako da se približim salunu – kazao je i pružio kovaču jedan od svojih revolvera uz šaku municije. – Samo ga uzmite – dodao je spazivši upitni čovekov pogled. – Mnogo je lakši za rukovanje od puške. I ostanite ovde dok se ne vratim.

– U redu. Oh, mister Holideje, sada sam siguran da će Beri i Barton izdržati! Videli su vas i to će im mnogo značiti.

– Nadam se – osvratio je Dok kratko i udalji se gipkim korakom.

* * *

– Nebesa, drvena noga više nije sama! Tamo je i Dok Holidej! – povikao je Kid Gren koji je stajao iza stuba pored ulaza i motrio na ulicu.

Norton je klečao pored prozora, glave zavijene maramom natopljenom krvlju. Bio je to poslednji pozdrav šerifa Mek Kvina.

– Samo da stari ostane tamo, on nije opasan.

– Gde li je taj prokleti Dansbi? – gundao je Gren ljutito. – Posalao sam ga da vidi šta je sa Smolvudom. Ne znam...

– On je mrtav, mrtva, gazda! – prekinuo ga je Dansbi koji se gotovo sjurio sa tavana. – Upucan je i nije baš odmah izdahnuo nego...

Gren nervozno podiže ruku.

– Dosta, ne drži sada posmrtno slovo! Idi na prozor i otvori četvore oči!

Kovač je nastavio da puca i meci su zviždali kroz salun pogađajući i razbijajući lampe, čaše i flaše sa polica, ostavljajući tragove u zidovima...

Kada je zavladao zatišje, Norton muklo dobaci.

– Ovo mi se uopšte ne sviđa, gazda. Kao da sedimo u svom sopstvenom grobu u koji si nas ti zakopao.

U drugoj situaciji Gren bi prasnuo ili izvukao kolt. No, sada je potegao viski iz flaše i, trudeći se da zvuči samouvereno, kratko odvratio.

– Ništa ne brinite, sredićemo ih. Vidite kako je prošao šerif.

Dvojica razbojnika se zgledaše. Mislili su isto, a Grenove reči nisu im zvučale uverljivo.

– Holidej nije Mek Kvin, gazda – odvratio je Norton. – Nemoj misliti da će biti toliko lud i stati nam pred cevi. Smisliće taj nešto bolje.

– Neće moći ništa da smisli dok ne padne mrak. Ostaće da stoji iza ugla i čeka, ništa mu drugo ne preostaje – dodao je, ne mogavši da prestane da razmišlja o osedlanom konju u dvorištu.

Jer, možda bi bilo najbolje da iskoristi povoljan trenutak i pobegne. Jeste da je ovde mnogo uložio, ali zašto da ostavi život u ovom prokletom, poluizgrađenom gradu koji još uvek miriše na garež? Pa, širom Sjedinjenih Država ima dovoljno poštanskih kola, banaka tako da će ponovo moći da izgradi život.

Dok je tako razmišljao o različitim mogućnostima, Gren nije ni slutio da Dansbija i Nortona „muče” iste misli. I oni su potajno mislili o odlasku, dođuše svaki na svoj način.

Gren je zapucao prema mestu na kome je pretpostavio da se nalazi Holidej, iako je znao da je to uzaludno rasipanje municije. Učinio je to samo zbog svojih ljudi, zbog Nortona i Dansbija.

Ponovo je zavladao zatišje.

Sva trojica su se pogledali i pomislili samo na jedno. Viski! Bio im je potreban kao vazduh, potreban da bi nastavili dalje da se bore ili, kako su svi potajno želeli, da odu odatle i više se nikada ne vrate.

– Tako bi mi prijala jedna čašica, gazda! – dobacio je Dansbi. Na njegovo čuđenje, Gren se složio i čak dozvolio Nortonu da napusti mesto kod prozora.

Halapljivo su popili po nekoliko čašica i odmah se osetili jačim.

– Sada će opet da zapucaju – dobacio je Norton.

Dansbi se osmehnu.

– Ko zna? Možda je kovaču nestalo municije.

Gren se trže.

– Kovaču?

– Pa da, šta se čudiš, gazda? Kao da ga nisi video?

– Jesam, ali se pitam gde je onaj prokletnik! – povikao je vođa bande nervozno i tek tada shvatio da sva

trojica stoje kod šanka, a niko ne čuva stražu. – Imam neodoljivu želju da ga ustrelim kao šugavog psa! Ne shvatam...

Nije završio rečenicu, a čaša koju je držao u ruci pala je na pod i razbila se u stotinu komadića.

– Potežite koltove, momci – začuli su poznati ledeni glas koji je ličio na lomljavu stakla. – Potežite, inače ću vas ustreliti kao zečeve! – dobacio je Dok Holidej koji je stajao kraj sporednih vrata. Izgledao je sasvim pribrano, hladnog pogleda i ruku opuštenih niz telo.

Prvi je potegao Gren. Ipak, trenutak iznenađenja je učinio da bude malo sporiji i Dokov kolt ga je pogodio u srce pre nego što je podigao oružje.

Norton i Dansbi su hteli da reaguju, ali koltovi rančera Berija i njegovog nadzornika bili su brži. Tačnije rečeno, Norton je samo krenuo ka koltu dok je Dansbi jednostavno podigao ruke.

– Predajem se, ljudi... – izustio je tiho. – Gotovo je...

I zaista, nad Smitaunom se ponovo nadvila tišina.

Holidej je vratio kolt u futrolu, dok su Beri i Barton hitro pritrčali šerifu.

– Još diše! – viknuo je neko.

– Treba mu doktor! Hajde, šta čekate? – čuo se glas rančera Berija.

– Valjda će ga neko odneti! I gde ste vi bili do sada? Drugi spasavaju grad od bandita, a vi se sakrili po kućama! Trebali ste...

Holidej nije želeo da sluša. Bilo mu je drago što je Mek Kvin preživeo, ali nije imao želju da vidi bilo koga. Znao je da će Beri uspeti da izađe na kraj sa građanima i sačuva red bar dok ne dođu guvernerovi ljudi.

No, pre polaska Dok je želeo da uradi još nešto. Požurio je do kovača i iskreno mu stisnuo ruku.

– Zbogom, mister Frenč i sve najbolje. Pozdravite Nika. On je veoma pametan i hrabar dečak.

Kovač kratko uzdahnu. Shvatio je zašto Holidej izbegava građane. Sada su izašli na ulice, sada kada je sve gotovo...

– Zbogom, mister Holideje – odvratio je čvrsto mu stežući ruku.

Kada mu je posle nekoliko minuta pritrčao Nik i upitao ga za Džordžijanca, kratko je odvratio:

– Otišao je, sine. Ovaj vazduh ga je gušio....Sada razumem i zašto. Jer, on najviše od svega voli slobodu.

KRAJ

MARKETPRINT

Poštarina uključena u cenu!

Detaljnije informacije:

telefon: 021 443 400
telefaks: 021 6331 067
mail: mprint@neobee.net

21000 Novi Sad
Đorđa Zličića 34

ISSN 0353-0000

9 770353 000002

00436

